

Schrik!

Titels van VrouwenThrillers.nl

VrouwenQuillerz 2009 - 2010 (e-book)

Niet omkijken – Antoinette Verstegen (e-book)

Incognito – Melissa Bielsma-Schaaij

Quillerz deel 1 – Diverse auteurs

Quillerz 2010 - 2011 (e-book)

Quillerz deel 2 – Diverse auteurs

Onverwacht – Diverse auteurs

Eindeloo – Chinouk Thijssen (e-book)

Schrik!

10 schrikkelverhalen

Door:

Tilly Langelaan
Jannigje Gerritzen
Jan Pronk
Sonja Tigelaar
Jacqueline Weers
Marieke B. Lenstra
Luc Vos
Karin Bisschops
Chinouk Thijssen
Christa Graafland

VrouwenThrillers.nl
www.vrouwenthrillers.nl

Colofon

Titel: Schrik! 10 schrikkelverhalen

Redactie: Diana Bokkinga, Eric van Dijk, Annette Hulscher-Kijne

Opmaak en omslagontwerp: Annette Hulscher-Kijne, Eric van Dijk

Druk: MijnBestseller.nl

ISBN 9789461931627

NUR 303

Aloisius © 2012 Tilly Langelaan

Februarikou © 2012 Jannigje Gerritzen

Een vriendelijke stem © 2012 Jan Pronk

Wraak © 2012 Sonja Tigelaar

Nieuwsgierigheid kent zijn prijs © 2012 Jacqueline Weers

Huwelijkse leugens © 2012 Marieke B. Lenstra

28+1 © 2012 Luc Vos

Verjaardag © 2012 Karin Bisschops

Ik besta © 2012 Chinouk Thijssen

De mensen van hiernaast © 2012 Christa Graafland

© 2012 VrouwenThrillers.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van Stichting Latters en de respectievelijke auteur(s).

Schrik!

Schrikkeldag, 29 februari, de dag die maar eens in de vier jaar op de kalender staat, een interessante datum als basis voor een spannend verhaal. Ook in 2012 is er weer een schrikkeldag.

29 februari is de dag dat vrouwen hun vriend ten huwelijk mogen vragen, het is de dag dat de duivel bal houdt, een ongeluksdag, een dag die je zomaar kan vergeten. En wie op 29 februari wordt geboren moet wel heel bijzonder zijn...

Voor een schrijfwedstrijd op VrouwenThrillers.nl bogen meer dan veertig schrijvers zich over dit thema en kwamen met zeer verschillende ideeën. Uit alle inzendingen hebben wij de tien beste en meest originele verhalen geselecteerd.

Begin 2012 zag een nieuw self-publishing platform op onze websites VrouwenThrillers.nl, Bookaholics.nl en MagicTales.nl het levenslicht. Voor elke (beginnende) schrijver een manier om kosteloos zijn of haar eigen boek uit te geven: **bookaholics.mijnbestseller.nl**

Om te laten zien hoe eenvoudig het is om een boekje te maken, zal VrouwenThrillers.nl komend jaar regelmatig schrijfwedstrijden organiseren met als resultaat een gepubliceerde verhalenbundel in onze eigen

webshop, maar ook in andere online boekhandels, en misschien wel in de winkel...

Wij wensen je heel veel leesplezier met Schrik!

Het team van VrouwenThrillers.nl

Diana, Eric en Annette

1 februari 2012

info@vrouwenthillers.nl

Inhoudsopgave

Aloisius	9
Februarikou	23
Een vriendelijke stem	35
Wraak	45
Nieuwsgierigheid kent zijn prijs	61
Huwelijkse leugens	73
28 + 1	87
Verjaardag	105
Ik besta	113
De mensen van hiernaast	123

Aloisius

Tilly Langelaan

Winnaar 1^e plaats

In de overvolle forensentrein onderweg van Den Haag naar Haarlem, schepte hij er een genoeg in om de vrouw die tegenover hem zat te bekijken met een donkere, vorsende blik. Hij had zich erin gespecialiseerd. Bij het instappen positioneerde hij zich zo dat hij vrijwel altijd aan het gangpad kwam te zitten met schuin tegenover zich aan het raam een vrouw. Hij koos ze meestal al uit, wachtend op het perron op Den Haag Centraal. Een zorgvuldig opgemaakte, goed geklede vrouw, zonder sjaal. Hij moest haar hals kunnen zien. Een vrouw van zijn leeftijd. Niet jonger, want die konden hem brutaal toebijten: ‘Kijk voor je, viezerik.’

Zodra de trein zich het station uit begon te wurmen en zijn slachtoffer rustig zat te lezen, begon hij te kijken. Gegarandeerd binnen vijf minuten had hij beet. Ze keek naar hem op. Hij zat met zijn benen over elkaar, zijn hoofd steunend op zijn linkerhand, zijn rechterhand onder zijn linkerelleboog, het kleine, moderne Spaanse puntsikje nog net zichtbaar. Zodra ze zijn ogen zag, keek ze onmiddellijk weg uit het raam en ging iets rechter op zitten, armen over elkaar. Hij hield zijn blik gefixeerd op haar gezicht en genoot van de rode vlekken die hij zag verschijnen in haar hals, de

radeloosheid in haar blik als ze het waagde om haar hoofd quasi toevallig zijn kant op te draaien, de zweetdruppeltjes die uiteindelijk door de make-up heen verschenen op haar voorhoofd en als toegift de nauwelijks verholen paniek waarmee ze zich half struikelend over zijn benen een weg baande naar het gangpad zodra de trein vaart verloor. Het lukte hem altijd om binnen tien minuten alle zelfverzekerde arrogantie te doen smelten, alleen met zijn ogen.

Dat genoeg was hij nu kwijt. Acht maanden geleden had hij een einde gemaakt aan zijn comfortabele rijksambtenarenleventje. In zijn steeds schaarsere heldere momenten dacht hij weleens met lichte spijt terug aan zijn tijd als medewerker communicatie op het Ministerie van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij, later het Ministerie van Economische Zaken, Landbouw en Innovatie. Het gareel dat hem steeds meer tegen begon te staan viel achteraf eigenlijk wel mee, net als het salaris. Hij mocht zelf beslissen hoe laat hij begon en stopte, als hij maar acht uur per dag aanwezig was. Hij had er de tijd grotendeels aan zichzelf. Niemand voelde zich geroepen om een hoog opgeleide, creatieve professional die zijn sporen al verdiend had, te controleren. Altijd zorgde hij ervoor dat hij rechtop achter zijn bureau zat, ook als hij online poker speelde.

Een paar keer per dag liep hij energiek, met licht verende tred, op strategische plekken met een pak papier onder zijn arm door het ministerie, af en toe halt houdend voor een ontspannen niets-aan-de-hand-

babbeltje met bekenden. Als hij een spoedopdracht tussendoor kreeg, deed hij het op zijn gemak, veinzend dat hij het druk, druk, druk had. ‘Morgenmiddag moet het al af? Maar ik ben bezig met de redactie van de nota blabla en er moet ook nog een persbericht de deur uit. Ik doe mijn best maar mijn vrouw vermoordt me als ik vanavond weer niet naast haar op de bank zit. Ik kan je dus niets beloven.’ Als hij dan, zogenaamd net op tijd, op de ‘send’ knop drukte om zijn pennenvrucht te versturen of - beter nog - persoonlijk een uitdraai aan zijn afdelingshoofd te overhandigen, was de dankbaarheid altijd groot: ‘Zie je wel, op jou kunnen we bouwen. Goed werk!’

Nu was hij de baas van zijn eigen tekstverwerkings- en communicatieadviesbureautje met een fraai logo dat hij met verbeten ijver en precisie zelf had ontworpen in zijn nadagen op het ministerie. Het had de vorm van een volmaakt symmetrische ster waarvan de kleurige punten elk een van zijn unieke eigenschappen uitstraalde: energie, creativiteit, dynamiek, punctualiteit en originaliteit. Ook aan zijn profiel op LinkedIn kon het niet liggen. 237 connecties had hij waarvan er vier op zijn verzoek een obligaat kletsverhaal hadden geschreven. Hij was een ‘klantvriendelijke, resultaatgerichte en creatieve harde werker’ en bovendien ‘een prettig persoon met een gezonde dosis humor en relativeringsvermogen.’ Hoe kwam het dan dat hij nog steeds geen klanten had, met uitzondering van de gemeente Haarlemmermeer waar een voormalige collega

van het ministerie Hoofd Communicatie was? Maar ook die belde hem na vier maanden steeds minder.

Sindsdien regen de dagen zich leeg aaneen. Voor acquisitie was hij te arrogant en alle administratieve futiliteiten die hij moest bijhouden voor zijn boekhouding vond hij van zo'n ontgoochelende banaliteit dat hij er al na een paar weken een punt achter zette. Om de onrust in zijn hoofd te doven was hij zich verder gaan bekwamen in het online pokeren.

In het begin hechtte hij nog aan orde en een vast ritme. 's Ochtends om negen uur zat hij achter zijn bureau, gewassen en aangekleed. Maar na twee maanden steeds vaker pas in het begin van de middag, ongeschoren en in zijn joggingbroek. Bij het pokeren kon hij geen kinderstem als achtergrondgeluid gebruiken dus had hij Martha toegesnauwd ervoor te zorgen dat de kleine Tobias stil was. Anders kon hij zich niet concentreren op zijn werk. Het was toch duidelijk dat hij bezig was een bedrijf op te bouwen? Snapte ze dat dan niet? Zijn kamer mocht ze niet meer betreden. Koffie nam hij uit de thermoskan die hij 's middags op zijn bureau plantte, nauwkeurig in het gelid met zijn mok, oortje naar rechts gedraaid, zijn artistiek verantwoorde, ouderwetse jaren tachtig bureautelefoon en het bakje met paperclips, elastiekjes, punaises en nietjes. Als alles maar netjes op zijn plaats stond, dan ging het pokeren goed. Hij speelde om kleine, symbolische bedragen maar al snel kon hij de adrenaline niet meer missen. Het verval en de dood van de kwetsbare Panamahoed-palm bij het raam, gekregen

tijdens zijn afscheidsreceptie op het ministerie, registreerde hij zonder emotie, evenals Martha's vertrek. Haar vroegere aantrekkingskracht was lang geleden al verdampt. Dat was hem sinds hij thuis werkte pas goed opgevallen. Tobias was bijna vier en welbeschouwd was haar taak voltooid. Eind oktober trok ze voor het laatst de huisdeur achter zich in het slot. Voor de gesprekken met de mediator die ze had geregeld, trok hij schone kleren aan en was hij stipt op tijd, opgewekt en meegaand. Hij ging overal mee akkoord. Het was voorlopig genoeg voor hem om Tobias maar een keer in de maand een paar uur te zien. Zijn tijd kwam nog wel. Alles om te voorkomen dat iemand iets zou vermoeden van het reddingsplan dat hem was ingefluisterd door de grote, zwart-witte kater die de dag na haar vertrek opeens in de keuken stond.

Hij had hem al vaker geobserveerd vanachter het raam als hij door de achtertuin sloop. De eerste keer dat de kater hem opmerkte, bleef hij een paar minuten onbeweeglijk staan in sluiphouding, zijn rechtervoerpoot twee centimeter boven de grond en zijn staart naar achteren, terwijl hij hem minutenlang strak aankeek en hem zonder woorden deelgenoot maakte. Aloisius was zijn naam en hij kwam met een missie.

Woensdag 29 februari om kwart voor twaalf stapt Martha in de auto om Tobias op te halen van school. Ze zet de radio aan en onmiddellijk wordt ze vier maanden terug in de tijd gesmeten. *Stay with me, baby*, Lorraine Ellison. Dat nummer luisterde ze de hele avond en

nacht nadat ze voor het laatst de deur was uitgelopen bij Rob.

Het was genoeg geweest na vier jaar. Het was de langste relatie die ze ooit had gehad en dat was voornamelijk te danken aan het feit dat ze onbedoeld zwanger raakte nadat ze onopzettelijk aan hem was blijven hangen na een vakantie aan de Turkse zuidkust. Romantisch kon je het niet noemen maar blijkbaar was ze toen gewoon toe aan een man als Rob. Na de middelbare school beleefde ze een wilde tijd in Amsterdam terwijl ze HBO-verpleegkunde studeerde. Daarna werkte ze tien jaar in allerlei ziekenhuizen en verpleeghuizen in en om Haarlem. Relaties duurden nooit lang. Keer op keer bleken de mannen die in de kleine uurtjes in de kroegen aan haar bleven kleven, dikdoenerige losers te zijn. Zogenaamde creatieve geesten, vol met plannen die ze steeds gedetailleerder uit de doeken deden naarmate ze meer kopstootjes op hadden. Nee echt, morgenochtend zouden ze het gelijk allemaal gaan regelen bij de Kamer van Koophandel en investeerders vinden was ook geen probleem. Ze hadden genoeg vrienden en kennissen die het wel zagen zitten en niet zo moeilijk deden over geld. De volgende ochtend, als zij met een houten hoofd opstond omdat ze een vroege dienst moest draaien, waren alle kwieke plannen allang vervlogen in de alcoholdampen, nog voordat zo'n argeloze stakker wakker werd. Ze had talent om dolende zielen onbedoeld aan zich te binden. Misschien was ze met haar naïeve zorgzaamheid onbewust op zoek naar slappelingen die ze beter kon

maken? Bij Rob leek dat vier jaar geleden in Turkije niet nodig. Een stabiele, saaie ambtenaar op een ministerie. Hij hield van regelmaat, orde, op tijd komen, afspraak is afspraak. Iemand die het leven in de hand had. Wat een rust. Maar in volmaakte tegenspraak met die saaiheid was die intense, donkere, vorsende blik waarmee hij haar soms minutenlang observeerde, alsof hij haar verschroeiide in de brandende olievelden van zijn ogen. Het maakte haar weerloos.

Ze draait de Apollolaan in en kan nog net voorkomen dat ze een lange, dunne, vetharige puber schept die een gevaarlijke slinger maakt terwijl ze aan het inhalen is. Waarom reden die kinderen ook met zijn drieën naast elkaar? Als ze boos toetert, steekt de blaag zijn middelvinger naar haar op. Ze stopt voor het rode licht bij de kruising met de Gregoriuslaan.

Wat zou er gebeurd zijn als ze niet zwanger was geraakt? Was ze dan niet bij hem ingetrokken? Vanaf het moment dat ze de zwangerschapstest aflas, wist ze zeker dat ze het kind wilde houden. Haar lichaam was nu een tempel die een hoger doel diende. Ze was per ongeluk in een trein beland die negen maanden voort zou denderen. Uitstappen was uitgesloten. Eigenlijk was het wel comfortabel dat de omstandigheden haar dwongen tot een stabielere leven. De zwangerschap viel haar zwaar maar ze had natuurlijk nooit haar baan moeten opgeven. Maar ja, Rob stond erop en hij kon erg dwingend zijn. Sindsdien werd ze steeds meer een schaduw van zichzelf en paste ze zich zoveel mogelijk

aan, bang als ze was voor zijn onberekenbare driftbuien. Toch had hij zich na de geboorte van Tobias ontpopt tot een perfecte vader. Hij deed alles met de kleine Tobias. Haalde hem uit bed 's avonds laat om hem in haar armen te leggen voor zijn laatste voeding, verschoonde hem, speelde eindeloos met hem als hij op zijn rug lag in de verhoogde box, moedigde hem aan toen hij begon te lopen, tilde hem hoog in de lucht als een helikopter, las hem eindeloos voor zonder in de gaten te hebben dat hij allang in slaap was gevallen, ging altijd mee naar het consultatiebureau en bouwde zandkastelen met hem op het strand.

De start van zijn eigen bedrijfje was achteraf het begin van de ineenstorting van hun koninkrijkje. Na twee maanden sloot hij zich steeds meer op in zijn kamer nadat hij tot vroeg in de middag in bed had gelegen. Hij verzorgde zichzelf steeds slechter. Behandelde haar als een lastige kamermeid als ze iets vroeg. Blafte haar af. Kon nergens meer tegen. De weinige vrienden die ze hadden, lieten het steeds meer afweten. Ze gingen nergens meer samen naartoe en ze vroeg ook geen mensen meer op bezoek. Ze schaamde zich voor hem en de pijnlijke stiltes als hij weer eens een onsamenhangende complottheorie uit de doeken had gedaan. Echt waar, in het diepste geheim had hij het helemaal uitgezocht. De aanval op het World Trade Centre in New York, daar zat de CIA achter. Hij kon het bewijzen. Hij had contact gehad met de vice-president want die had lucht gekregen van zijn naspeuringen. Nou, er was geen sprake van dat ze hem

tegen konden houden om er een boek over te schrijven. Ze zouden hangen. Allemaal.

Op het eind keek hij haar niet meer aan en speelde nooit meer met Tobias. Uiteindelijk gaf ze het op om meer met hem te delen dan huishoudelijke mededelingen en de avondmaaltijd.

Ze schrikt als het licht op groen springt en rijdt de auto de 300 meter naar het volgende stoplicht.

Achteraf had hij misschien gewoon een burn-out en had ze hem naar een psycholoog moeten sturen maar ze werd bang voor zijn onverwachte, steeds ongecontroleerdere woede-uitbarstingen en wilde zichzelf en Tobias niet langer blootstellen aan het geschreeuw en gegooi. De volgende keer smeed hij misschien wèl raak met de gaatjestang.

Haar vertrek had ze in stilte zorgvuldig voorbereid. Ze had een etage geregeld in het centrum en de laatste weken had ze er af en toe ongemerkt wat spulletjes heengebracht en de muren een verfje gegeven. Ze had met succes gesolliciteerd op dezelfde ziekenhuisafdeling als waar ze vier jaar geleden ontslag had genomen. Haar dienstrooster kon ze aanpassen aan de schooltijden en haar ouders waren altijd bereid om bij te springen. Het ging goed. Ze had haar leven weer in de hand. Met Rob leek het wonderwel ook goed te gaan nu hij alleen was. Elke eerste van de maand mocht hij Tobias van school halen en 's avonds om zeven uur weer bij haar terugbrengen. Een keer per maand een paar uur leek de beste oplossing zolang hij nog bezig was met het

opstarten van zijn bedrijf. Ze had zich verbaasd over zijn opgewekte meegaandheid tijdens de mediator-sessies. Stiekem had ze hem liever zien lijden, mager zien worden van verdriet om haar vertrek maar zo was het ook goed. Het was tenslotte wel de vader van haar kind.

Het licht springt op groen en ze draait de Julius Caesarlaan in.

Morgen zou hij Tobias voor de vijfde keer ophalen van school. Hij was altijd precies op tijd en bracht hem keurig op tijd terug. Tobias keek ernaar uit om zijn vader te zien en telde de dagen af. Wat ze allemaal samen deden, daar kreeg ze geen hoogte van maar dat hij het naar zijn zin had bij zijn vader, deed haar groot plezier. Hij vertelde de laatste keer over een grote zwart-witte kat die Aloisius heette en die kon praten. Echt waar, papa had het zelf gezegd. Hij praatte alleen tegen papa. Niemand anders kon het horen. De volgende keer zou papa het geheim van Aloisius ook aan hem vertellen.

Zou het geen goed idee zijn om morgen eens samen met Rob en Tobias ergens koffie te gaan drinken? Gewoon praten over ditjes en datjes. In het belang van Tobias moesten ze als moderne, verantwoordelijke ouders toch in staat zijn om een normale, ontspannen relatie met elkaar te onderhouden? En ze was ook wel nieuwsgierig naar hoe het nu werkelijk met hem ging. Uiteindelijk moesten ze toch met zijn drieën een zandkasteel kunnen bouwen op het strand? Daar had

het kind toch recht op? Ze zou er geen gras over laten groeien en morgen ook bij de school staan als Rob Tobias op kwam halen. Dan zou ze voorstellen om met zijn drieën naar het pannenkoekenhuis in Bloemendaal te rijden. Daar fietsten ze vroeger ook vaak heen met het kind in het zitje aan het stuur. Zorgeloze zaterdagmiddagen aan een wiebelig tafeltje onder de hoge bomen op het terras terwijl Tobias zoet speelde met zijn versleten knuffel voordat hij in slaap viel in de buggy.

Ze parkeert de auto voor de school. Tobias stort zich in haar armen zodra hij haar ontwaart tussen alle andere moeders en vertelt giechelend een onbegrijpelijke mop over twee baby's in een boom. Ze veegt zijn snottebel weg en bewondert het klodderige schilderij dat hij haar trots toont. 'Kom, we gaan naar het pannenkoekenhuis. Kijken of het morgen open is. Dan gaan we daar morgen met zijn drietjes heen, papa gaat ook mee.' Stralend kijkt hij haar aan met zijn glanzende ogen als ze hem op de achterbank vastgespt.

Woensdag 1 maart kwart voor twaalf stapt Rob in de auto om Tobias op te halen van school. Vandaag is een belangrijke dag. Exact om twee uur vanmiddag moet hij beginnen met de rituelen. Aloisius heeft hem vanmorgen telepathisch doorgegeven dat het van het allergrootste belang is dat hij geen dag, geen uur, geen minuut te laat start. Hij heeft zich net zoals de vorige keren netjes gewassen en geschoren en schone kleren aangetrokken. Dat viel niet mee want de schone kleren

raken langzamerhand op en de wasmachine is stuk. Hij koopt nu steeds nieuwe kleren, iets waar hij een enorme hekel aan heeft. Maar tot aan de openbaring is het van het uiterste belang dat niemand argwaan krijgt of iets vermoedt van wat nu nog geheim moet blijven. Aloisius heeft het hem goed ingepeperd. Geen achterdocht wekken. Niemand mag het grote plan dwarsbomen. Het kind is voorbestemd als de nieuwe leider van het wereldrijk dat op het punt staat om zich te openbaren. Europa staat op het punt van instorten. De euro wankelt. Amerika is niet bij machte om het tij te keren. De Chinezen staan klaar om de boel over te nemen. Elke avond ziet hij het machteloos aan in het grote glazen oog. Als hij er niet meer tegen kan en zijn hoofd barst, springt Aloisius op het tafeltje voor de tv. Hij staart hem aan en grift keer op keer de boodschap pijnloos maar onverbiddelijk in zijn brein. Er is geen ontkomen aan. Alleen zijn zoon kan de wereld redden. Dat moet hij het kleine ventje duidelijk maken. Vanmiddag is het eerste inwijdingsritueel. Alles staat klaar. Zijn camera op het statief en de wasteil met oude lakens gedrenkt in benzine. Hij zal het kind omhullen met de lakens en het op de kist zetten, midden in de kamer. Het vuur zal geen vat op hem hebben. Het filmpje dat hij op YouTube zet, zal de hele wereld er in een klap van overtuigen dat de nieuwe leider klaar is voor zijn taak.

Hij stopt een pepermuntje in zijn mond, veegt met een autoruitencondensdoekje het zweet van zijn voorhoofd en stapt uit.

Nog voordat hij helemaal rechtop staat, bevriest hij. Een golf misselijkheid trekt omhoog en baant zich brandend een weg door zijn slokdarm als hij Martha ziet die het kind op de achterbank van haar auto zet en zelf achter het stuur gaat zitten. Ze werkt haar lippenstift bij in de achteruitkijkspiegel, start de auto en wacht tot ze uit kan voegen. Als een natte zemen lap zakt hij terug achter het stuur. Een straaltje koud zweet kriebelt tussen zijn schouderbladen naar beneden. Met witte knokkels omklemt hij het stuur terwijl de hel ontploft in zijn hoofd. Ze ontvoert de redder! Nu komt het erop aan. Oké, hij begrijpt het. Nu de inwijding nog maar twee uur verwijderd is, wordt hij nog een laatste keer op de proef gesteld. Kalm nu. Denk aan het hogere belang. Als een robot op afstand bestuurd door Aloisius, start hij zijn auto, kijkt in zijn spiegels en rijdt achter haar aan. Waar gaat ze naartoe? Heeft hij een steek laten vallen en vermoedt ze iets? Dat kan niet want hij heeft alles, op aanwijzing van Aloisius, met militaire precisie voorbereid. Als hij de deur uitging, gedroeg hij zich als een normale, brave burger en zag hij er uit als een doodgewone sterveling, niet als de vader van de redder die zich na de inwijding aan de wereld zou openbaren. Als ze de randweg zijn gepasseerd en het lommerrijke Jagerspad indraaien, zwaait ze even kort naar hem met een klein, koket handgebaartje voor haar achteruitkijkspiegel. Ze weet dus dat hij achter haar aanrijdt. Ze probeert hem naar het pannenkoekenhuis te lokken. Wat bezielt haar? Denkt ze dat ze het lot kan keren door

hem mee te nemen naar de plek van de gelukkige zaterdagmiddagen? Toen ze nog grapjes met elkaar maakten en samen lachten en de liefde nog niet was opgelost als versleten nagellak op een wattenschijfje aceton? Toen hij Tobias nog hoog boven zijn hoofd hield, een schaterend helikoptertje, nadat ze eerst een koffie verkeerd met een kersenwafel met slagroom hadden gegeten, Tobias sabbelend aan zijn liga, zijn wantjes aan een draadje uit zijn mouwen bungelend? Waarom nu en waarom daar. Een snik welt op achter in zijn keel maar hij moet zich vermennen. Nu komt het erop aan. Zijn rol is bijna uitgespeeld maar nu is hij nog de vader van de redder die hij moet behoeden en naar de inwijding moet leiden.

Hij draait zijn auto het grindpad naast de lege parkeerplaats op en parkeert hem twintig meter achter die van haar. Tobias, het kleine ventje, de redder, hoeft het niet te zien. Hij haalt de sleutel uit het contact en bevrijdt zich uit de gordel. Nog een keer kijkt hij naar zijn handen. Die zijn sterk genoeg. Ze laat het portier van haar auto open staan als ze naar hem toe begint te lopen. Ze glimlacht. Hij stapt uit en kijkt haar aan. Ze is weerloos.

Tilly Langelaan is socioloog, leest veel en schrijft sinds kort spannende verhalen in Spanje: <http://www.fincalareina.com>

Februarikou

Jannigje Gerritzen

Vandaag is de dood dichtbij me. Marcells dood. Ik herinner het me als de dag van gisteren, dat de politie aan de deur stond. Hij stierf op negenentwintig februari, vandaag op de dag af vier jaar geleden.

‘Mevrouw van Helden? We hebben slecht nieuws voor u.’ Ik wist al dat hij er niet meer was, voordat ze het hardop uitspraken. Tweelingen hebben een zesde zintuig voor dat soort dingen.

We zaten in parallelklassen, maar als hij op school tijdens de gymles viel, wist ik dat, omdat mijn knie pijn deed. We hadden vaak aan één woord genoeg. Soms begrepen we elkaar zonder woorden. Het is moeilijk uit te leggen, wat het betekent om samen een buik te delen, om zo close te zijn. Met onze zelfverzonnen tweelingentaal dreven we mijn moeder tot wanhoop. Ze voelde zich vaak buitengesloten. Wij hadden de grootste lol.

Ik staar naar de foto in mijn portemonnee. Samen kijken we lachend naar de camera. De foto is genomen met oudjaar, bij mijn ouders thuis. Ruim twee maanden later spoelde hij dood aan. Tranen schieten in mijn ogen. Het dagelijks leven gaat verder, maar op dit soort momenten wordt het me te veel.

‘U wilt maar één kaartje mevrouw?’ vraagt de jongen achter de balie. Ik knik en haal mijn hand door mijn

haren. Ik zie hem met open mond naar me kijken. Het lukt altijd, de truc met mijn lange blonde haar. Ik heb zijn aandacht. 'Ja, een kaartje voor de voorstelling van twee uur.'

Ik pin acht euro vijfenzeventig. Hij geeft me het ticket.

'U bent nog net op tijd.'

Met mijn jas over mijn arm loop ik de zaal in. Ook de medewerker die me mijn plaats wijst, kijkt me bewonderend na. Blijkbaar maken mijn strakke spijkerbroek en laag uitgesneden top indruk. Mijn borsten vallen er nog net niet uit. De reclame speelt al. Ik ga helemaal links aan de zijkant zitten, zet mijn bril op om beter te kunnen zien. Dan begint de hoofdfilm, ik kijk het een paar minuten aan, maar het verhaal interesseert me niet. Mijn horloge geeft twintig over twee aan. Tijd om te gaan. Ik trek mijn zwarte leren jack aan, doe mijn haar in een knot en zet de capuchon op. Als ik de zaal uitloop, keurt de zaalwacht me nauwelijks een blik waardig. Mooi zo.

Met grote, lompe passen loop ik naar de uitgang. Vijf minuten later zit ik in de bus naar Peets huis.

'Ben jij het, Lon?' hoor ik hem roepen, als ik de deur openmaak.

'Ja,' gil ik naar boven. Ik ontdoe me van de jas, maak snel mijn haar los en loop de trap op.

'Moest je niet werken?' vraagt Peet, als ik binnen kom.

‘Geen zin,’ zeg ik. ‘Ik heb de middag vrij genomen. Vandaag is de dag dat...’

Even valt het stil.

‘Oh ja,’ zegt hij dan. ‘De dag dat Marcel... in het IJsselmeer...’

Alsof hij het vergeten zou zijn.

‘Wil je naar het kerkhof?’ vraagt hij dan.

‘Waarom? Er is geen graf.’

Wat aanspoelde van Marcel is gecremeerd. Hij had nooit aangegeven wat we met zijn lichaam moesten doen als hij dood was. Wie denkt daar nu over na als hij vierentwintig is? Mijn ouders besloten dat de as over het meer moest worden uitgestrooid.

Peet kijkt schuldig. ‘Sorry,’ zegt hij. ‘Ik ben er met mijn hoofd niet bij.’

We hebben nu ruim vier jaar een relatie. Ik had hem net leren kennen toen Marcel overleed. Peet ving me op. Hij trok me door het donkerste jaar van mijn leven heen. Hele maanden ben ik kwijt. Zo ontzet was ik, dat ik er gaten van in mijn geheugen kreeg. Ik meed boten, rivieren en meren, water in het algemeen. Ook in het zwembad liet ik me niet meer zien. Elke nacht werd ik gillend wakker. Pas een zomer later kon ik weer een beetje van het leven genieten. Peet en ik fietsten door Noorwegen, ik gaf hem de sleutel van mijn huis en kreeg er een van zijn bovenwoning voor terug. Zelfs het zeilen pakte ik weer op. Het ging steeds beter met me. Tot een half jaar geleden. Toen kwamen de nachtmerries terug.

‘Kan ik wat voor je doen?’ vraagt hij.

Ik knik. ‘Ik zou graag naar de plaats gaan waar hij...’

‘Je wilt het IJsselmeer op?’

‘Ja,’ zeg ik.

‘En je wilt dat ik meega?’

‘Zelf mag ik niet, mijn vaarbewijs geldt niet voor het IJsselmeer en het jouwe wel. Daarbij is het jouw boot.’

‘Het wordt geen lange tocht dan.’

‘We zijn in een half uur in de haven.’

Hij loopt naar boven om zijn zeiljack te pakken, ik stop wat proviand in een rugzak. Als we weer beneden staan, pak ik nog een extra sjaal en trek het zwarte leren jack weer aan. De capuchon gaat over mijn haren, mijn sjaal bedekt de helft van mijn gezicht.

‘Je lijkt wel een kerel,’ zegt Peet.

‘Zo krijg ik het in ieder geval niet koud op het water.’

‘Waarom trek je niet gewoon een zeilpak aan?’ vraagt hij.

Ik ben gehecht aan deze jas, hij is van Marcel geweest.

‘De broek doe ik wel aan,’ zeg ik. ‘Mijn zeiljack is niet waterdicht meer, en met de sjaal erbij is deze jas warm zat.’

Hij stelt geen vragen meer, ik denk dat hij me gelooft.

De haven ligt er verlaten bij. Het is helder weer, de zon schijnt, maar het is koud. Geen mens die het in zijn hoofd haalt om vandaag te gaan zeilen. De thermometer

op het dashboard geeft zeven graden Celsius aan. Ik stap uit de auto. Door de wind voelt de buitenlucht nog kouder aan.

‘Kom,’ zegt Peet. Als we snel uitvaren dan zijn we nog voor het donker terug. Ik volg hem naar de boot. Peets zeilschip is niet groot, er kunnen maximaal vier mensen in. Als je wilt overnachten moet dat in een dektent, want er is geen kajuit. Het is een ideale boot om een dagje mee te gaan varen, maar trektochten moet je er niet mee maken. Het voordeel van de boot is wel, dat hij door één persoon gevaren kan worden.

‘Ik denk, dat we het beste op de motor de haven uit varen,’ zegt Peet.

Ik wil eigenlijk liever zeilen maar geef toch toe. Op dit moment vind ik alles goed, mijn gedachten zijn bij Marcel. Op de motor zijn we ook sneller uit de haven.

Terwijl we de boot klaarmaken komt de havenmeester even kijken.

‘Jullie gaan niet lang weg?’ vraagt hij.

‘Een paar uurtjes maar,’ zegt Peet. ‘We zijn voor vijven weer terug.’

‘Pas goed op,’ zegt hij. ‘Het is akelig koud op het water.’

Ik knik, maar zeg niets.

Hij steekt zijn hand op als groet, en loopt weer weg.

‘Klaar?’ vraagt Peet.

‘Ja,’ roep ik. Ik vraag me ineens af of ik hier wel mee door moet gaan. Mijn ademhaling gaat snel. Ik voel me

niet op mijn gemak. Heeft de havenmeester vooral op Peet gelet, of ook op mij?

Dan is de boot los. Ik rol de touwen op. De motor heeft behoorlijk wat vermogen en we komen snel vooruit. De wind snijdt in het deel van mijn gezicht, dat onbedekt is. De leren handschoenen die ik draag beschermen wel tegen het vocht en de wind, maar niet tegen de kou. Ik steek ze daarom diep in de zakken van mijn jas.

We varen zeker een half uur langs de oever van het meer.

‘Daar was het toch?’ vraagt Peet.

Hij wijst naar een kleine inham iets verderop. Er staan enkele huizen en er is een smal strookje strand.

‘Ja, daar moet het zijn.’

Op die plek spoelde Marcel aan. Overboord gevallen vanaf het veer Enkhuizen-Stavoren, zonder getuigen. We waren allemaal op de boot, mijn ouders, Peet en ik, Marcel en Helen. Hij wilde naar het achterdek. Ik stond met mijn ouders helemaal vooraan. We zouden elkaar aan het einde van de overtocht bij de uitgang ontmoeten. Hij kwam niet opdagen.

Zat hij misschien op de toiletten? Of in het restaurant? De hele boot werd afgezocht, al het personeel aan dek hielp mee, maar hij bleef onvindbaar. En toen een half uur later een zoektocht op het water werd gestart, was hij waarschijnlijk even lang geleden kopje onder gegaan. Hij kon goed zwemmen, mijn broer. ‘Je bent een echte waterrat,’ zei mijn moeder altijd, maar tegen de februarikou van het meer was hij niet opgewassen.

Ik moet slikken als ik het strandje zie. Pas een jaar na de crematie kon ik het opbrengen om erheen te gaan. Toen stond ik aan land, legde bloemen in het zand en hilde. Nu zie ik het vanaf het ijsskoude water en houd ik mijn ogen droog.

‘Je mag van geluk spreken, dat Peet je zo goed opvangt,’ zei iedereen. Peet kookte, draaide mijn wassen, nam me mee naar rouwtherapie. Hij deed veel meer, dan je van een vriendje van net drie maanden kon verwachten. Ik zwom rond in mijn verdriet. Hij trok me weer op het droge. Hij leek te begrijpen wat de dood van mijn broer met de deed.

‘Helpt het je, om hier te zijn?’ hoor ik hem vragen.

Ik knik. ‘Ja het helpt.’

Niet zoals hij denkt, maar dat ik juist op deze dag hier ben, betekent veel voor me. Het is vandaag de eerste verjaardag van Marcells sterfdag. Dat mijn enige geluk, dat ik niet elk jaar, maar elke vier jaar aan de dood van mijn broer herinnerd word.

‘Denk je dat je het straks wat meer kunt loslaten?’ vraagt hij dan.

‘Misschien,’ antwoord ik, maar ik vraag me af of ik het ooit zal kunnen laten gaan.

‘We kunnen niet lang blijven. Het wordt vroeg donker.’

‘Ik weet het,’ zeg ik. ‘Vind je het goed als we op de zeilen terugvaren?’

‘Er staat veel wind.’

‘Alsjeblieft, het is zo lang geleden.’

‘Jij mag helemaal niet varen hier.’

‘Dan wisselen we weer als we bij de haven zijn?’

Ik kijk hem smekend aan.

‘Toe, het is belangrijk voor me. Wie merkt het nou?’

Hij kan het me niet weigeren. Hij draait de boot zo, dat hij met zijn punt in de wind ligt.

Ik neem plaats bij het roer en hij maakt de schoten los.

Het grootzeil vliegt als eerste omhoog, dan de fok.

Met de grootschoot stevig aangetrokken stuur ik de boot aan de wind. Peet bedient het fokzeil. De laatste keer dat we samen zeilden was afgelopen zomer, op het Slotermeer. Toen waren de rollen omgedraaid. Ik houd het roer strak, de boot blijft aan de wind varen, richting het zuidwesten.

‘De haven is verder naar het oosten. Waar ga je heen?’ vraagt Peet na een tijdje.

Hier heb ik op gewacht. Ik voel mijn hart tegen de binnenkant van mijn borstkas kloppen. Mijn handen klemmen zich strakker om de grootschoot heen. Ik knijp zo hard, dat ik ze pijnlijk voel tintelen, maar ze doen niet half zoveel pijn als dat ik van binnen voel.

‘Ik weet wat je gedaan hebt,’ zeg ik.

Hij kijkt me niet begrijpend aan.

‘Waar heb je het over?’

‘Ik weet wat je gedaan hebt,’ gil ik over de wind heen.

‘Vier jaar geleden, toen Marcel overboord viel. Of moet ik zeggen ‘geduwd werd?’

‘Wat zeg je?’

Hij probeert verbaasd te klinken, maar ik hoor aan zijn stem dat hij precies weet waarover ik het heb.

‘Je was jaloers,’ zeg ik. ‘Je wilde mij voor je alleen. Je kon er niet tegen dat ik zo close was met Marcel. God weet waarom, maar je voelde je bedreigd door zijn aanwezigheid.’

‘Dat is onzin!’ Zijn stem klinkt hard.

‘Net zo’n onzin als jouw verhaal dat je niet wist waar hij was.’

‘Hoe kom je aan die nonsens?’

‘Je praat in je slaap, Peet. Een half jaar geleden begon je ineens te vertellen. Zomaar, vanuit het niets. Met een beetje doorvragen trok ik het hele verhaal zo uit je.’

‘Godverdomme, jij bitch!’

Hij vloekt nog een keer en kijkt me dreigend aan. Zijn doorgaans vriendelijke gezicht is zó veranderd, dat ik het niet meer herken. Ik kan me nauwelijks meer voorstellen dat ik ooit met hem de zonsopgang bekeek en toekomstplannen met hem maakte. Als ik al twijfel had over zijn aandeel in Marcels dood, dan is die nu verdwenen. Ik heb het gevoel, dat ik elk moment in elkaar kan zakken, maar mijn stem klinkt ongewoon krachtig.

‘Je hebt mijn broer vermoord. Daar ga je voor boeten.’

‘Wat wil je doen dan? Je hebt geen bewijs. De politie gelooft je nooit, al helemaal niet na vier jaar.’

Ik schud mijn hoofd. Met mijn linkerhand laat ik de grootschoot iets vieren.

‘Nee, ik kan niks hard maken. En zelfs als het lukt om je veroordeeld te krijgen, dan draai je hooguit een paar jaar de bak in. Met aftrek van voorarrest en strafvermindering wegens goed gedrag blijft er nauwelijks wat over. En dat verdien je niet. Er is een mooi oud gezegde, oog om oog, tand om tand. Je hebt een leven genomen, nu mag je het jouwe inleveren. Dat lijkt me wel rechtvaardig in dit geval.’

‘Jij kreng!’

Hij staat op, laat de fokkeschoot vallen en komt woedend naar me toe. Hier heb ik op gerekend. Ik haal diep adem, laat de grootschoot helemaal vieren, maar blijf op mijn plek zitten. Dan trek ik het roer met een stevige ruk naar me toe. Hij is bijna bij me. Het grootzeil vangt zoveel wind dat de boot nu snel draait. Ik zie hem omkijken, maar voordat hij beseft wat ik aan het doen ben, klapt de giek naar de andere kant van de boot. De houten paal treft hem vol in zijn gezicht. Ik duik naar voren om de fokkeschoot te pakken, en trek tegelijkertijd de grootschoot weer aan. Al snel heb ik het schip weer onder controle. Achter me zie ik alleen nog water. Het dek is leeg. Hij ligt erin.

Het water van het IJsselmeer is in februari zo koud, dat je het maximaal een half uur overleeft. Als je bij bewustzijn bent tenminste. Ik kijk achterom, maar zie niemand in het water liggen. Zou hij van de klap buiten westen geraakt zijn?

Hij droeg geen zwemvest. De kans dat hij lang boven blijft is miniem. Weer kijk ik om. Mijn ogen speuren de watervlakte af. Niets. In alle rust draai ik de boot en

vaar richting de haven. Het zal me zeker nog twintig minuten kosten eer ik in de haven ben, maar ik hoef geen wedstrijd te winnen, ik heb de tijd. Dan is het een kwestie van aanmeren, zeilen strijken en ongezien weggomen. En al ziet iemand me, dan maakt dat nog niet uit.

‘Je ziet eruit als een kerel.’ Als Peet dat al dacht, dan zal een vreemdeling dat helemaal denken. Ik lijk in deze kleren nog het meeste op Marcel. Daarbij, ik zat de hele middag in de bioscoop.

Straks, als ik weer aan wal ben, ga ik eerst nog even terug om mijn telefoon op te halen. Ik heb hem in de zaal achtergelaten. Als niemand hem gevonden heeft, dan steekt hij nog tussen de zitting van de stoel waar ik zat. Mocht de politie ooit onderzoeken waar ik vanmiddag was, dan wijst alles naar de bioscoop. Mijn kaartje, de betaling met mijn pinpas en mijn mobiel. De film zelf kijk ik vanavond wel op de pc, ik heb hem gedownload van internet. Niet zo mooi als op een groot scherm, maar als het moet kan ik het verhaal navertellen.

Morgenochtend ga ik in alle onschuld naar Peets woning en meld hem als vermist. Hij is weggegaan met een vriend, ik weet niet wie. Ik maak me zo’n zorgen, maar de politie zal zeggen dat er wel vaker mensen weglopen. De eerste vierentwintig uur doen ze sowieso niets, pas daarna gaan ze zoeken. Tijd genoeg om de kleren die ik nu draag weg te werken. Misschien verbrand ik ze wel. Ook Marcells jas zal eraan moeten geloven, maar dat is een klein offer.

De zon zakt achter de horizon. De golven slaan dreigend tegen de boeg. Ik zou me schuldig moeten voelen, ik zou moeten huilen, schreeuwen, gillen, alles wat ik het afgelopen half jaar niet gedaan heb. Niet kón, omdat ik eindelijk de waarheid kende. In plaats daarvan voel ik alleen maar opluchting, het is alsof er een zandzak van mijn schouders valt. De lichten van de haven doemen op in de verte en ik stuur erop aan. Vannacht zal ik eindelijk weer rustig slapen.

Jannigje Gerritzen (39) studeerde af als ingenieur, maar werkte vooral als journaliste en tektschrijfster. Ze is getrouwd, zorgt fulltime voor haar twee kinderen en studeert nu Duits in deeltijd. Tussen de bedrijven door schrijft ze korte verhalen en romans, bij voorkeur romantische thrillers. Jannigje is te bereiken via www.gerritzen.com.

Een vriendelijke stem

Jan Pronk

Met de rug van zijn hand veegde de man over zijn voorhoofd. Het was snikheet en hij zweette als een otter. Met een zucht legde hij de krant op zijn tafeltje. Lezen was moeilijk als die koperen ploert elk restje energie uit je lichaam had geknepen.

Zijn hand bewoog langzaam en onopvallend naar achteren en heel even beroerde hij het pistool achter zijn broekband, verstopt onder zijn shirt. De aanraking gaf hem zoals altijd dat geruststellende maar ook opwindende gevoel van macht en onkwetsbaarheid. Hij stak zijn hand op en dacht na over de klus van vandaag. Een makkelijke klus waar weinig risico aan vastzat. Maar, ging het door hem heen, het was vandaag negenentwintig februari. Een dag waarvan zijn oude grootmoeder altijd zei dat het de dag was waarop de duivel bal hield. Hij vertrok zijn mond tot een spottende grimas. Onzin natuurlijk. Die oudjes hechtten gewoon nog veel waarde aan bijgeloof dat nog uit de middel-eeuwen stamde.

Een jonge serveerster met een knap, rond gezichtje en levendige bruine ogen liep naar hem toe. 'Señor?' vroeg ze op afgemeten toon.

'Betalen graag.'

Het meisje keek even op haar blocnote: ‘Eén bier en een portie churros... dat is dan zes euro zestig.’

Hij gaf haar een briefje van tien, maakte toen een nonchalant handgebaar.

‘Gracias Señor, muchas gracias,’ zei het meisje dankbaar terwijl ze hem een stralende glimlach schonk.

Snel draaide hij zijn blik van haar weg. Regel één, ging het door hem heen; geen contact met vreemden aanknopen tijdens het werk. Hij spoelde zijn laatste slok bier weg, stond op en pakte zijn krant.

Zijn overhemd plakte aan zijn lijf. Hij verlangde naar een douche; heerlijke, koude waterstralen die zijn lichaam koelden en schoonspoelden van zweet en Madrileens vuil.

In rustig tempo wandelde hij weg. Op het terras nam niemand de moeite hem langer dan twee seconden na te kijken.

Hij stak het drukke Plaza Real over en liep naar een zes etages hoog gebouw in neoklassieke stijl met bruine zuilen en driehoekige frontons boven de ramen. Boven de ingang was in gouden letters ‘*Apartamentos Hernán Cortés*’ geschreven.

Hij vertrok zijn mond in een wrange glimlach. Spanjaarden bezaten een banaal soort trots over historische slachters als Cortés. Een massamoordenaar wiens naam op een gebouw als deze prijkte, gaf een verhelderende kijk in de psyche van dit volk.

Hij opende de entree en kwam in een lege hal. Met zijn pols veegde hij zijn voorhoofd af en bekeek de

naambordjes die in kolommen op de muur waren bevestigd.

‘Nummer 128’ las hij. Daarachter de naam: sra. Dominguez de Wit.

Een corpulent mannetje met een kalend hoofd opende de binnendeur en kwam in de hal. Zonder te groeten verdween hij. Snel draaide hij zich om, net op tijd om zijn voet tussen de dichtvallende binnendeur en de deurpost te zetten. ‘Bedankt maat,’ mompelde hij waarna hij zich naar de liftdeur begaf.

Terwijl hij stond te wachten voelde hij zijn hart sneller kloppen. Het was bijna zover. Nog een paar minuten, dan was het weer gebeurd.

‘Rustig, rustig,’ mompelde hij. ‘Je hebt het al zo vaak gedaan. Niks aan de hand, een makkie.’

Eenmaal in de lift inspecteerde hij eerst of er geen camera aanwezig was. Daarna haalde hij uit de binnenzak van zijn colbert een zwart glanzende geluiddemper tevoorschijn en schroefde die vast op het uiteinde van zijn HK Mark 23. Hij checkte de veiligheidspal en zette het wapen weer vast achter zijn broekband.

De liftdeur ging open.

Hij liep de lange, stille gang in. Zijn voetstappen werden gesmoord door het dikke, bordeauxrode tapijt dat de vloer grotendeels bedekte.

Hij kwam bij nummer 128 en drukte op de bel. Zijn hand ging langzaam naar het pistool achter zijn broekband.

De deur werd geopend. Een oude vrouw met een vriendelijk gezicht en levendige bruine ogen verscheen in de deuropening.

‘Si?’

Hij duwde tegen de deur en drong naar binnen. Toen trok hij zijn pistool. Met zijn hiel duwde hij de deur achter zich dicht.

De mond van de vrouw viel open. Haar ogen werden groot van angst. ‘Wat doet u?’ riep ze met vertwijfelde stem.

Hij richtte zijn pistool op haar voorhoofd. ‘Het is niets persoonlijks,’ zei hij met zachte stem. ‘Iemand wil u uit de weg hebben, daarom ben ik hier.’ Zijn wijsvinger kromde zich om de trekker.

‘Is... is het soms die criminele neef van mij?’ vroeg de oude vrouw die snel hersteld leek van de schrik. ‘Die Frank, die nergens voor deugt? Is hij nog steeds uit op mijn erfenis?’

Gezien de omstandigheden vond hij het een verdomd moedige opmerking. Weinigen zouden in staat zijn om zulke vragen te stellen als zij oog in oog stonden met hun beul.

‘Over mijn opdrachtgevers doe ik geen mededelingen,’ zei hij op kille toon.

Hij richtte de loop iets omlaag, op het plekje net boven de neusbrug, precies tussen de ogen.

‘Mag ik u vragen om even te wachten?’ vroeg de vrouw. ‘Ik wil niet dat ze me vinden zoals ik er nu uitzie. Mag ik me eerst een beetje fatsoeneren?’

Hij dacht even na. Het was een vreemd verzoek, een verzoek dat hij nog nooit had gehad. Maar ach, ze was tenslotte een vrouw.

Hij haalde zijn schouders op. 'Zolang ik kan zien wat u doet kunt u uw gang gaan,' antwoordde hij.

Ze knikte en keek hem aan met iets van dankbaarheid in de ogen.

Hij stak een sigaret op, zette zich op een stoel en liet zijn benen rusten op een lage notenhouten salontafel. Met lege ogen keek hij toe hoe de oude vrouw zich aan haar opmaaktafel zette en haar grijze haar begon te kammen. Af en toe blikte ze naar hem via de spiegel.

'Wilt u alstublieft die sigaret uitdoen en uw voeten van mijn salontafel halen?' zei ze plotseling op verontwaardigde toon. 'Roken is smerig en ongezond en uw lompe schoenen bevuild mijn mooie salontafel!'

Hij kreeg de neiging om 'Weet je wat lomp en ongezond is?' te roepen en haar daarna een kogel door haar hoofd te jagen. Maar in plaats daarvan maakte hij een snuivend geluid, stond op en gooide de sigaret uit het raam.

'Zo goed?' vroeg hij op sarcastische toon.

Ze zweeg terwijl ze met licht trillende handen wat oogschaduw aanbracht.

'Maakt het... nou ja... veel rotzooi?' vroeg ze terwijl ze via de spiegel schuins naar hem keek.

'Rotzooi?' herhaalde hij terwijl hij het zweet van zijn voorhoofd veegde. 'Wat bedoelt u?'

'Nou, u weet wel, zo'n schot...'

‘O, dat! Valt wel mee. Tenminste, als je weet hoe je moet schieten.’ Hij vertrok zijn mond in een spottende grijns. ‘En ik garandeer u dat ik weet hoe ik moet schieten, dus maakt u zich niet ongerust. U zult er nauwelijks iets van merken.’

Waarom vroeg het idiote mens dat, vroeg hij zich geïrriteerd af. Als je dood bent maakt het niet uit hoe je eruitziet. Dood is dood. Als een pier of een mens, dat maakt niet uit.

Kennelijk was ze meer bezorgd om haar uiterlijk dan om haar aanstaande dood.

Hij keek toe hoe ze een paar oorbellen aanbracht en daarna twee ringen aan haar vingers deed.

Toen stond ze op met een lichte, trillende glimlach op haar mond.

‘Gaat het er een beetje mee door?’ vroeg ze met onvaste stem.

De woorden ‘kon beter’ lagen hem op de lippen maar hij knikte slechts.

Intussen voelde hij zich steeds ongemakkelijker met de situatie. Het mens leek met haar vragen op zijn gevoel in te spelen. Hij moest het zaakje nu snel afhandelen.

Hij kwam overeind. De vrouw stond nu voor hem. Haar oude, gerimpelde vingers met de gelakte rode nagels beroerden zacht zijn hand.

‘Ik vergeef u voor wat u straks gaat doen,’ zei ze zacht. ‘Tenslotte is het uw beroep. Geen eerbaar beroep, maar toch. Maar ik vergeef het die schoft van een Frank niet,’ zei ze plotseling fel. ‘Hij was vroeger al

nergens goed voor. Stal, toen hij net bij zijn eerste baas werkte, een paar computers en verkocht die door aan zijn net zo foute vriendjes. Toen ze erachter kwamen en zijn baas hem vervolgens ontsloeg, heeft hij hem op een donkere winteravond opgewacht en hem met een ploertendoder het ziekenhuis ingeslagen. Kunt u zich dat voorstellen? En nu is hij op mijn geld uit, die schoft! Hoe kan hij me dat aandoen? Als hij nog een paar jaar had gewacht zou hij zijn deel toch wel hebben gekregen. Maar nee, meneer kon niet wachten. Een weerloze oude vrouw de dood in laten jagen zodat hij met zijn smerige poten eerder aan mijn geld kon zitten. Ik had hem uit mijn testament moeten laten!

‘Daar is het nu te laat voor,’ mompelde hij en met een vloeiende beweging bracht hij het pistool omhoog tot de loop precies op het driehoekje boven de neusbrug was gericht.

‘Als ik u nou eens geld geef,’ zei de oude vrouw. ‘Zou u dan in plaats van mij, hem uit de wereld willen helpen? Ik ben een rijke vrouw en betaal u het dubbele van wat hij u heeft gegeven. Ik heb er veel voor over om het hem betaald te zetten.’

Met een zucht liet hij het pistool zakken. Het oude mens begon hem nu echt op de zenuwen te werken. ‘Wilt u ophouden!’ snauwde hij. ‘Ik heb een contract met hem en niet met u. Ik ben een professional en een professional komt altijd zijn afspraken na. Dus houdt u op! Het heeft toch geen zin.’

‘En als ik u nou eens het driedubbele bied?’

Met een grom bracht hij het pistool weer omhoog en kromde zijn vinger zich weer om de trekker.

Even dacht hij dat de vrouw gek was geworden want hij zag haar bovenlichaam vreemd heen en weer bewegen, net alsof ze in het water lag en haar lichaam door de stroming heen en weer werd bewogen. Toen begon de kamer te draaien. Zijn benen trilden, werden slap als elastiek en hij zakte in elkaar. Zwarte, bewegende vlekken verschenen op zijn netvlies.

‘Ik weet dat je me nog hoort, jongeman,’ hoorde hij een vriendelijke stem waarin een vreemde echo doorklonk zeggen. Het leek alsof de stem van ver kwam, uit een lange tunnel.

‘Ik heb je vergiftigd met een extreem hoge concentratie Paraoxon, verstoppt in mijn ring. Het gif heeft de eigenschap om razendsnel door de huid te worden opgenomen. Dan komt het in de bloedbaan terecht en binnen korte tijd is je centrale zenuwstelsel aangetast. Dat veroorzaakt verlamming van je spieren. Je gaat steeds moeilijker ademen en binnen tien minuten ben je dood.’

Zijn adem schuurde door zijn keel.

‘U moet weten,’ vervolgde de vrouw, ‘dat ik in mijn werkzame leven apothekeres was. En een succesvolle, mag ik wel zeggen. Drie succesvolle zaken had ik, waarmee ik rijk ben geworden. Toen heb ik mij teruggetrokken in de stad waar mijn man zaliger vandaan kwam. Omdat we geen kinderen konden krijgen dacht die schoft van een neef van mij mijn geld te kunnen krijgen.’

Hij hoorde en begreep maar half wat de vrouw hem vertelde. Ademen ging steeds moeilijker. Het leek alsof een krachtige, brute hand hem nu langzaam begon te wurgen. Wanhopig probeerde hij zuurstof in zijn longen te zuigen.

‘Overigens, maakt u zich geen zorgen over de begrafenis,’ hoorde hij van ver. ‘Ik weet een nette manier om u... in het niets te laten oplossen. Een heet mengsel van salpeterzuur en zoutzuur. U zou het niet geloven, maar het is alsof u nooit hebt bestaan. Alles wat er daarna nog van u rest, zijn een paar kiezen en vullingen, meer niet.’

En terwijl hij langzaam begon weg te zakken in het zwarte niets, hoorde hij in de verte een spottende lach die langzaam leek op te lossen in een oneindig lange tunnel...

Jan Pronk woont in Scheveningen en is in het dagelijks leven ambtenaar. Jan schrijft nog maar kort en legt zich vooral toe op korte verhalen, voornamelijk in de genres fantasy, horror en sciencefiction, en soms ook thrillerverhalen.

Wraak

Sonja Tigelaar

Eva beet op haar nagels terwijl ze door de slaapkamer ijsbeerde. Nooit eerder was ze zo nerveus geweest voor een feest. Ze kon wel wat zelfvertrouwen gebruiken vanavond. Eva draaide voor de spiegel in het zwarte pakje dat ze speciaal voor dat doel gekocht had. Het rokje klemde haar slanke heupen in de houdgreep en het jasje vormde de ideale etalage voor haar weelderige boezem. Tevreden streek ze het pakje glad. Hiermee moest het lukken. Haar blik dwaalde af naar de zilveren kaart die haar vanaf de toilettafel tegemoet grijnsde en ze voelde hoe haar maag spontaan in opstand kwam. Sinds de uitnodiging voor de reünie op de deurmat was gevallen, had Eva allerlei excuses bedacht om thuis te blijven, maar ze kon er niet om heen. Dit was de kans om af te rekenen met het verleden, ze moest wel gaan. Zeker omdat het schrikveldag was, de dag die haar leven al eerder een totaal andere wending had gegeven. Dat moest wel een goed voorteken zijn. Dus checkte Eva voor de laatste keer haar make-up, haalde een borstel door haar lange rode haar en knikte haar spiegelbeeld bemoedigend toe. Ze was klaar voor de jacht. Haar hakken tikten op de houten vloer toen ze naar de kamer aan het eind van de gang liep. Glimlachend volgde ze de instructies op de deur en klopte braaf drie maal. Ze

wachtte een volle minuut voor ze tegen de nog steeds gesloten deur riep: 'Ik ben weg lieverd, maak je het niet te laat vanavond?' Aan de andere kant klonk een vaag gegrom dat Eva voor het gemak maar voor goedkeuring hield en nadat ze een kus op de deur had gedrukt liep ze naar buiten, terwijl ze haar best deed het knagende gevoel in haar binnenste te negeren.

Het miezerde toen Eva de auto parkeerde. Ze stak een paraplu op en ademde met volle teugen de koude winterlucht in. Ondanks de regen genoot Eva van de korte wandeling naar de hoeve waar de reünie gehouden werd en haar gedachten vlogen terug naar dat andere feest, zestien jaar geleden. Het schrikkeldagfeest. Wat zou ze die avond graag over willen doen, maar het leven kende geen herexamen. Je kreeg één kans op geluk en als je die verprutste, had je pech. Je kon de tijd niet terugdraaien, al zou Eva haar leven geven om nog een keer met Eric te mogen praten. Eric... Elke avond als Eva haar ogen sloot, was zijn gezicht het laatste wat ze zag. Ongelooflijk hoe die drie maanden in haar geheugen vergrendeld leken. Dat blonde haar, die blik in de ogen van de enige man die ooit in haar gelooft had. De enige man die ooit van haar gehouden had. Haar hakken tikten op de natte kinderkopjes toen ze over de brug liep. In de verte kon Eva de hoeve al zien liggen. Het witte gebouw versierd met strengen gekleurde kerstverlichting stak spookachtig af tegen de nacht. Eva rilde. Het was net zo koud als zestien jaar geleden. Ze herinnerde zich nog goed hoe Dana en Angelique in

dikke bontjassen op dat feest arriveerden. Eva voelde haar maag opspelen bij de gedachte aan de vriendinnen uit haar studententijd, toen ze nog niet wist wat het woord vriendschap betekende. Hoe zouden Dana en Angélique het vinden om na al die jaren weer oog in oog te staan met haar? Eva begon te twijfelen. Had ze er wel goed aan gedaan om te komen? Nou ja, het was nu toch te laat, ze kon niet meer terug. Dus haalde ze nog een keer diep adem en liep vastberaden naar binnen.

Het was al druk in de feestzaal en de warmte viel als een klamme deken op Eva's schouders. Overweldigd keek ze om zich heen. Ze voelde zich weer net zo verloren als vroeger. Om haar zelfbeheersing terug te krijgen griste Eva snel een glaasje bubbels van een dienblad. Ze nam een grote slok terwijl ze nerveus de zaal scande. Met het glas stevig in de ene hand geklemd en haar tas nog steviger in de andere, baande Eva zich een weg door de verbouwde koeienstal die voor de gelegenheid was aangekleed met discobollen en een verlichte dansvloer. Er waren veel mensen naar de reünie gekomen, maar Eva herkende niemand en ze voelde zich niet op haar gemak. Ze wilde het hele plan net opgeven, toen ze een paar bekende bruine ogen naar haar zag staren.

Eva's adem stakte toen ze Eric herkende. Hij leunde nonchalant tegen een tafeltje aan de overkant van de dansvloer en zag er in zijn casual jeans en overhemd nog beter uit dan in haar herinnering. Terwijl ze haar gedachten wanhopig onder controle probeerde te

krijgen, bezweek Eva bijna onder zijn brandende blik. Ze kreeg het koud en warm tegelijk en probeerde uit alle macht de juiste woorden te vinden, maar het was alsof zestien jaar frustratie haar systeem volledig blokkeerde. Als een vis op het droge hapte Eva naar adem terwijl ze Eric aanstaarde. Het lukte haar niet de betovering te verbreken. Tot een plens champagne vol in haar gezicht Eva in één seconde weer bij haar positieven bracht.

‘Niet te geloven, wat ben ik toch onhandig. Sorry hoor, ik hoop niet dat ik je jasje verpest heb!’ kakelde een brunette in een veel te korte minirok terwijl ze met een servetje de boel droog probeerde te deppen.

Geïrriteerd schudde Eva haar van zich af. ‘Het is champagne, dat vlekt niet,’ zei ze bits terwijl ze de vrouw die nog steeds veegbewegingen maakte op een veilig afstandje hield.

Een spijkerslanke blondine kwam naast haar staan en glimlachte verontschuldigend naar Eva. ‘Dana was altijd al een beetje lomp, daar is met de jaren helaas niets aan veranderd,’ zei ze.

Als door een slang gebeten staarde Eva van de een naar de ander. Vaak had ze zich afgevraagd of ze haar vriendinnen wel zou herkennen, tenslotte leek Eva ook niet meer op de bebrilde spriet die ze vroeger was. Maar afgezien van wat craquelé hier en daar en een dikkere laag plamuur om dat te verbergen, zagen Dana en Angelique er nog precies zo uit als in hun studententijd.

Angelique blies drie klinkende zoenen in het luchtledige naast Eva’s gezicht. ‘Enig om jou weer te

zien. Je bent geen spat veranderd,' zei ze terwijl ze Eva van top tot teen bekeek.

Met een scheve glimlach beantwoordde ze het compliment. 'Jij ziet er ook geen dag ouder uit dan veertig,' zei ze.

'Ik ben achtendertig,' antwoordde Angelique kortaf.

Eva voelde de bekende spanning opborrelen in haar buik. De toon was gezet.

Dana sprong snel tussen beide dames in en duwde hen een glas in de hand. 'Laten we proosten op deze ontmoeting,' zei ze opgewekt.

'Op onze vriendschap,' antwoordde Angelique terwijl ze Eva strak aankeek.

'Dat vriendschap mag zegevieren,' zei Eva en ze hief het glas.

'Zo,' zei Angelique nadat ze de champagne in een teug achterovergeslagen had. 'Vertel nou maar eens waar jij al die jaren gezeten hebt. Het leek wel of je van de aardbodem verdwenen was.'

Eva lachte schamper. 'Amsterdam is nou niet bepaald Siberië.'

Dana keek haar verbaasd aan. 'Maar jij wilde toch nooit naar de Randstad?' zei ze. 'Jij wilde toch hier blijven?'

'Ja, maar opeens was je weg,' zei Angelique.

Eva keek van de een naar de ander. 'En jullie hebben geen idee waarom?'

Dana en Angelique schudden hun hoofd.

‘Geen flauw benul dat jullie mijn leven kapot hebben gemaakt? Verwoest? Geruïneerd?’

Dana reageerde geschokt: ‘Hoezo geruïneerd? We waren toch vrienden?’

‘Dat dacht ik ook,’ antwoordde Eva koel. ‘Tot het feest. En de weddenschap.’

‘Welke weddenschap?’ zei Dana verbaasd terwijl ze met haar lange nepwimpers knipperde.

Angelique stak een sigaret op en inhaleerde diep. ‘De schrikkelagdeweddenschap,’ zei ze terwijl ze de rook in een perfecte kring omhoog blies.

‘Precies,’ zei Eva kil. ‘Die bedoel ik.’ Dana bleef haar blanco aanstaren. ‘Ik heb geen idee waar je het over hebt,’ zei ze.

Eva wenste dat ze nog rookte, want als ze ooit een sigaret had kunnen gebruiken was het nu wel. Ze voelde zich weer net als vroeger. Het lelijke eendje dat misschien wel nooit zou veranderen in een mooie zwaan. Vergeleken met haar vriendinnen kwam zij er maar bekaaid vanaf. Ze miste de aura van zelfvertrouwen die Dana en Angelique altijd omringde. Vandaar dat Eva zonder morren accepteerde dat de vervelendste klusjes altijd voor haar rekening kwamen, dat zij degene was die ’s morgens vroeg naar college moest zodat de anderen haar aantekeningen over konden nemen, en dat zij genoeg moest nemen met de kruimels waar Dana en Angelique zich te goed voor voelden.

‘Weet je nog dat er in het laatste jaar drie nieuwe jongens bij kwamen?’ zei Eva.

Dana knikte. ‘Twee knappe en een nerd,’ zei ze.

‘Precies,’ zei Eva. ‘En raad eens welke ik mocht hebben? Jullie gingen stappen met Pieter en Maarten, terwijl Eric en ik studeerden in de bieb.’

Angelique haalde gelaten haar schouders op. ‘Ik kan me echt niet alle speeltjes uit mijn studententijd herinneren. Dat is zo lang geleden.’

‘Nou, ik herinner me Eric nog wel,’ zei Eva zacht. ‘Voor mij was hij namelijk geen speeltje. Voor mij was hij veel meer dan dat. Want lang nadat jullie Pieter en Maarten hadden gedumpt, waren Eric en ik nog steeds een stel. Met zijn steun begon ik me langzaam los te weken van jullie invloed. Maar dat konden jullie natuurlijk niet laten gebeuren. Dus kwamen jullie in actie.’

‘Hoe dan?’ vroeg Dana verbaasd.

‘Het schrikkeldagfeest was de perfecte gelegenheid om ons voorgoed uit elkaar te drijven,’ zei Eva terwijl ze afwezig in de verte staarde. Rond hun tafeltje dansten mensen op muziek die Eva amper hoorde. Voor haar stond de tijd stil en ze voelde zich weer net zo eenzaam als op die afschuwelijke dag.

‘Op schrikkeldag mogen de meiden de jongens vragen,’ ging ze verder. ‘Dus hadden jullie bedacht dat ik Eric op het feest ten huwelijk moest vragen. Om hem vervolgens compleet voor schut te zetten door te zeggen dat het slechts een grapje was, een schrikkeldaggrap.’ Terwijl Eva vertelde zag ze hoe Dana haar gezicht langzaam achter haar handen verborg. ‘Ik

zie dat het begint te dagen,' zei ze. 'Mooi. Dan weten jullie vast nog wel hoe dat afliep.'

Dana kroop verder weg achter haar tafeltje.

'Als ik jullie spelletje niet mee zou spelen, lag ik uit de groep. Dan zouden jullie ervoor zorgen dat ik een sociale paria werd. En ik was zo stom om mijn grote liefde op het spel te zetten voor jullie vriendschap. Dus stopte ik de ring die jullie gekocht hadden in mijn tasje en was de hele dag op van de zenuwen. Op het moment suprême was ik zo nerveus dat ik struikelde over mijn eigen benen, het tasje sprong open en het doosje rolde eruit. Ik weet nog dat Eric het opraapte en mij verbaasd aanstaarde toen hij het openmaakte. Daarna sprintte ik de danszaal uit om nooit meer terug te keren.' Eva staarde de dames met fonkelende ogen aan. 'Zelfs op dat moment had het nog geen ramp hoeven worden. Als jullie toen open kaart hadden gespeeld, waren Eric en ik nu waarschijnlijk gelukkig getrouwd. Maar jullie zeiden tegen Eric dat ik al maanden een affaire had met Maarten. Die mij zojuist, op het feest, ten huwelijk had gevraagd. Jullie braken Erics hart omdat jullie mijn geluk niet konden verdragen.'

Angelique haalde haar schouders op. 'Wat hadden we dan moeten doen? Eric vertellen dat die ring voor ons was? Bovendien, het was toch ook jouw idee? Jij vond het ook een goede grap.'

Eva ging recht voor haar staan. Haar ogen schoten vuur. 'Jij bent werkelijk ongelooflijk, Angelique. Wat moet het eenzaam zijn op die planeet van jou. Een dor maanlandschap, dat is het. Geld en status is het enige

dat telt. Nou, geniet maar van je mooie huis, je dure kleren en je verbouwde lijf. Want er komt een dag, eerder dan je denkt, dan stort de boel in. En als je zit te huilen tussen de brokstukken van je leven, denk dan nog maar eens aan mij. Misschien leer je dan eindelijk wat compassie is.'

Angelique staarde kil terug en blies de rook recht in Eva's gezicht. 'Dat gaat niet gebeuren meisje, ik heb mijn zaakjes prima voor elkaar. Ik heb geld en vrienden in overvloed en mijn man draagt mij op handen.'

Eva trok smalend haar wenkbrauwen op. 'Is dat zo? Toch jammer dat je die man niet wat meer gekoesterd hebt dan. Want ik ben benieuwd of zijn liefde na vanavond nog steeds zo groot is.' Eva trok een envelop uit haar tas en hield die Angelique voor haar neus.

Angelique zei niets maar staarde Eva aan.

'Wat is dit?' vroeg Dana en ze griste de envelop voor haar vriendin weg. Met open mond zat ze even later de inhoud te bekijken.

'Hoe kom je hieraan?' zei Angelique zacht.

Eva grinnikte. 'Toen de uitnodiging voor de reünie in de bus viel, was mijn eerste impuls die te negeren, zoals ik mijn verleden steeds genegeerd heb. Als je er niet aan denkt, bestaat het niet, was mijn theorie. Maar hoe ouder ik werd, des te meer ik besepte dat het zo niet werkt. Sommige dingen kun je nou eenmaal niet wegpoetsen. En ineens wist ik dat ik op moest komen voor mezelf. Dat ik met het verleden af moest rekenen.' Eva snoof minachtend. 'Het was niet moeilijk te bedenken hoe ik jullie terug zou kunnen pakken. Ik ging

er vanuit dat jullie niet veel veranderd zouden zijn.’ Glimlachend keek Eva beide dames aan. ‘En ik had gelijk. De dag nadat ik de privédetective opdracht gaf om jullie levens door te spitten, lagen er al twee enveloppen in mijn brievenbus.’

‘Twee?’ zei Dana zacht.

Eva keek haar aan. ‘Was ik bijna vergeten, deze is voor jou.’ En met een groots gebaar haalde Eva een identieke envelop uit haar tas. ‘Uiteraard zijn dit niet de originele foto’s. Het zijn kopieën, net zoals de foto’s die jullie echtgenoten op dit moment overhandigd krijgen door de koerier.’

Dana en Angelique trokken allebei wit weg.

‘Ik wilde jullie de hulpeloosheid en wanhoop laten voelen als de grond openbarst en de liefde van je leven opslokt.’ Eva pakte haar tas en stond op. ‘Al vraag ik me af hoe groot die liefde is als jullie er dergelijke speeltjes op na houden.’ En met een hooghartige glimlach liet Eva haar vriendinnen verslagen achter en zette koers naar de bar om haar overwinning te vieren.

Het gaf haar een ongelooflijke kick om na al die jaren eindelijk het heft in eigen hand te nemen. Eva voelde zich sterk en oppermachtig, dus ze bestelde de duurste cocktail van de kaart.

‘Proost,’ klonk het plotseling achter haar. ‘Dat was een fantastische voorstelling.’

Met een ruk draaide Eva zich om en keek recht in de chocoladebruine ogen van Eric. Haar mond viel open en duizend gedachten buitelden door haar hoofd, maar

geen enkel woord bereikte haar lippen. ‘Ik stond achter jullie,’ fluisterde Eric in Eva’s oor terwijl hij het drankje uit haar hand pakte en Eva mee trok naar de dansvloer. ‘Ik heb alles gehoord. Dat was een knap staaltje wraak.’

Eric bewoog zelfverzekerd op het ritme van de muziek en Eva deinde weerloos mee. Als een puber gaf ze zich over aan Erics sterke armen en wenste dat dit moment eeuwig zou duren. Tussen haar halfgesloten oogleden door gluurde Eva omhoog en constateerde tevreden dat de tijd Eric goed had gedaan. Zijn blonde haar was wat grijzer bij de slapen en er zaten enkele rimpels in zijn gezicht, maar dat maakte hem alleen maar charmanter. Eva nestelde zich tegen Erics brede borstkas, snoof zijn vertrouwde geur op en was even volmaakt gelukkig. Tot een verontrustende gedachte door haar hoofd schoot.

‘Hoeveel heb je eigenlijk precies gehoord?’ vroeg Eva gespannen.

‘Alles,’ zei Eric.

‘Dus dan weet je hoe het echt gegaan is, op het feest,’ zei Eva zacht.

Eric knikte.

Eva werd vuurrood en stamelde: ‘Ik was in de war, Eric. Ik wist niet meer wat ik moest doen. Daarom rende ik de zaal uit.’ Eva keek hem aan. ‘Ik durfde je niet onder ogen te komen. Tenslotte had ik wel ingestemd met dat idiote plan. Dus het was ook mijn schuld.’

‘Je had naar mij toe moeten komen,’ zei Eric. ‘Dan waren we er wel uitgekomen samen. Tenslotte was ik je

vriend. Bijna je verloofde zelfs,' zei hij met een scheef lachje.

Eva staaarde naar haar voeten. 'Er was nog een reden waarom ik zo van streek was. Die dag had ik ontdekt dat ik in verwachting was. Van jou.' Ze keek hoopvol naar de donkere ogen waarin ze vroeger uren kon verdwalen, op zoek naar een sprankje liefde. Maar Eric staaarde uitdrukingsloos terug en Eva slikte haar teleurstelling weg. 'Je hebt een zoon van vijftien, hij heet Roy,' zei ze. 'Hij lijkt sprekend op zijn vader.'

Eric staaarde haar secondelang aan. Toen nam hij Eva zonder een woord te zeggen weer in zijn armen en danste zwijgend verder.

'Ik had het je al veel eerder moeten vertellen,' ging Eva verder. 'Maar ik was bang dat je me toch niet zou geloven. Daarom vluchtte ik weg. Ik deed net of dit alles nooit gebeurd was. Maar hoe ouder Roy werd, des te zwaarder het me viel om het verleden te blijven negeren. Een kind heeft recht om zijn vader te leren kennen, en ik wilde jou je zoon niet onthouden. Toen de uitnodiging voor dit feest in de bus viel, wist ik dat het tijd was. Daarom ben ik gekomen. Om jou te vertellen dat ik ontzettend veel spijt heb van die weddenschap. Het was de slechtste beslissing van mijn leven en ik wil er alles aan doen om die fout goed te maken.'

Minutenlang bleef Eric in stilte verder dansen, tot Eva hem van zich af duwde. 'In godsnaam, zeg iets!' zei ze.

Alle kleur was uit Erics gezicht verdwenen en zijn ogen waren tot smalle spleetjes samengeknepen toen hij

eindelijk sprak. ‘Ik dacht dat wij iets bijzonders hadden Eva,’ zei hij. ‘Een liefde zo diep, daar kon niemand tussen komen.’ Eric schudde zijn hoofd. ‘Maar ik had het mis. Die avond heb jij een stuk van mijn hart gebroken dat geen enkele vrouw na jou heeft kunnen lijmen. En geloof me, genoeg dames hebben het geprobeerd,’ zei Eric met een schamper lachje. ‘Mijn hart is voorgoed onbewoonbaar,’ ging hij verder. ‘En dat komt door jou. Bij vlagen kon ik accepteren dat ik met dit verlies moest leren leven. Maar op andere dagen was ik woedend. Op het lot, op de wereld, op jou.’ Hij keek Eva aan met ogen als borrelende vulkanen die op het punt stonden uit te barsten.

Angstig deed Eva een stapje terug.

Maar Eric trok haar weer in zijn armen. ‘Een paar jaar geleden was ik de weg helemaal kwijt,’ ging hij verder. ‘Te veel drank, te veel vrouwen, te weinig liefde. Een gevaarlijke combinatie. Op zoek naar mezelf en naar een doel in mijn leven bezocht ik een Ashram in India. Daar leerde ik dat we allemaal verantwoordelijk zijn voor ons eigen lot.’ Met een glimlach keek hij Eva aan. Die glimlach verontruste haar nog meer dan zijn vurige blik en ze probeerde zich weer los te wrikken uit zijn omhelzing, maar Eric hield haar stevig vast. ‘Niet weggaan Eva, ik wil je nog niet kwijt. Het heeft me zo veel moeite gekost je te vinden.’

Verward keek Eva hem aan.

‘Ik besloot de filosofie van de goeroe in de praktijk te brengen door af te rekenen met mijn verleden, zodat ik eindelijk verder kon met de toekomst. Daarom ging ik

op zoek naar jou. Amsterdam is een grote stad, je was lastig te traceren,' zei Eric terwijl hij afwezig voor zich uit staaarde. 'Maar niemand blijft onvindbaar als je maar genoeg betaalt.' Eric keek Eva strak aan. 'Ik ontdekte dat je een kind had. Toen ik zijn foto zag wist ik meteen dat ik de vader was.' Eric schraapte zijn keel. 'Eerst was ik kwaad dat je dit voor mij verzwegen had. Maar al snel zag ik de mogelijkheden.'

Eva's hart sloeg op hol. Ze kreeg bijna geen adem meer, maar dwong zichzelf te blijven luisteren.

'Ik ontdekte dat Roy gek is van modelbouw. En laat dat nou net mijn nieuwe hobby zijn. Zo toevallig dat wij hetzelfde forum bezochten,' lachte Eric. 'En in een jaar tijd leer je elkaar aardig kennen.'

Eva wilde schreeuwen, maar ze durfde niets te zeggen om Eric's waanzin niet verder aan te wakkeren.

Eric genoot zichtbaar van zijn macht en rekte het moment ondraaglijk lang. Na een eeuwigheid ging hij verder. 'Roy begon mij in vertrouwen te nemen. Hij vertelde dat het niet zo goed ging thuis. Dat zijn moeder hem verstikte met haar goede zorgen. Dat hij daar knettergek van werd. Dat hij al lang volwassen was en die betutteling niet nodig had. Dat hij weg wilde van huis. En langzaam groeide mijn plan.'

Eva voelde het bloed uit haar gezicht wegtrekken. 'Welk plan?' vroeg ze met trillende stem.

Met ijskoude ogen keek Eric haar aan. 'Jij hebt je kind lang genoeg voor jou alleen gehad,' zei hij. 'Nu is het mijn beurt om mijn zoon te leren kennen.' Glimlachend ging hij verder. 'Deze reünie kwam precies

op het juiste moment. Op schrikkelogdag nog wel, de perfecte dag voor wraak. Zo grappig dat jij op hetzelfde idee gekomen bent, om je vriendinnen hun arrogantie eindelijk betaald te zetten. Maar jouw verraad is groter, dus je begrijpt, jouw boetedoening zal heftiger zijn.’ Eric keek Eva kil aan. ‘Als je straks thuis komt, is je zoon weg.’

Eva greep Eric bij zijn kraag. ‘Waar is Roy?’ vroeg ze met vreemd hoge stem.

‘Roy komt een tijdje bij zijn vader wonen. Dat leek ons het beste,’ zei Eric terwijl hij Eva van zich af duwde.

‘Maar dat kan toch niet zomaar?’ zei Eva wanhopig. ‘En ik dan?’

‘Jij hebt hem vijftien jaar gehad,’ zei Eric terwijl zijn neusvleugels vervaarlijk trilden. ‘De komende jaren is hij voor mij.’ Eric keek op zijn horloge. ‘Als je me nu wilt excuseren, ik moet gaan, mijn zoon wacht op mij.’ Hij duwde Eva aan de kant en keek haar vol haat aan. ‘Jij hebt mijn leven verwoest. En dat ga je betalen door mij het leven van je kind te geven. Vandaag is het jouw beurt om te huilen.’

Eric draaide zich om en beende met grote passen de zaal uit, Eva totaal ontredderd achterlatend.

Sonja Tigelaar is getrouwd en moeder van twee jongens. Lezen vindt ze heerlijk, maar schrijven nog veel leuker. Niets geeft meer voldoening dan haar zelfgeschreven werk gepubliceerd te zien. Sonja hoopt dat de lezer van haar verhalen geniet en dat er nog veel zullen volgen!

Nieuwsgierigheid kent zijn prijs

Jacqueline Weers

Winnaar 3^e plaats

Ik lig uitgeblust op de bank en wrijf de binnenkant van mijn handen tegen elkaar. Dan betast ik voorzichtig de eeltknobbels aan de buitenkant van mijn rechter handpalm. Ik heb zoals altijd donkere randen onder mijn nagels. Hoe vaak ik ze ook met een borsteltje en zeep bewerk, de aarde is er niet meer onderuit te krijgen. Ik kijk naar de kalender die boven de bank hangt, en dan naar het huis aan de overkant. 29 februari, een rare dag voor een bijgelovige tante als ik. Op schrikeldagen sluipt de dood over straat, zei mijn oma weleens. Een paar weken geleden leek alles nog voorspelbaar, overzichtelijk. Nu snap ik er niets meer van. Waar is hij toch? Ik zie hem bijna nooit meer. Zou hij nu bij haar thuis zijn?

Ik ken haar al wat langer. Dat wil zeggen, ik ken haar eigenlijk nauwelijks, maar toch zie ik haar iedere week. Ze heet Laurette en ik ben mateloos gefascineerd door haar. Ooit moet ze een oogverblindende schoonheid zijn geweest, en nu zou ze ergens tussen de 55 en de 70 jaar kunnen zijn, wie zal het zeggen? Ze is nog steeds een mooie vrouw, gevangen in de verkreukelde mantel van haar leeftijd.

Mijn buurman, dat is weer een ander verhaal. Een beetje een gladjanus, maar altijd uiterst charmant. Woont met zijn kat in het huis tegenover mij, en doet naar eigen zeggen aan ‘kapitaalbeheer’ voor een verzekeringsmaatschappij. Buurman heeft geen vriendin, maar wel opvallend vaak vrouwelijk gezelschap. Ik heb daar nooit iets achter gezocht, totdat mij de krantenberichten gingen opvallen en ik die gouden bril tussen de hortensia’s vond.

Ik ben een spin te midden van een web van geheime informatie. Roddel en fluisterpraatjes, onachtzaam uitgesproken en door mij opgevangen. Alles wordt opgeslagen op de harde schijf van mijn onfeilbare herinneringsvermogen. Als kind las ik al stiekem de dagboeken van mijn vriendinnetjes en ik luisterde mijn moeder af als ze aan de telefoon met haar vriendinnen zat te roddelen. ‘Luister nooit aan de deur tenzij je je zorgen maakt!’ waarschuwde mijn moeder, als ze mij weer eens met mijn oor tegen de deur gedrukt betrapte.

Toen ik mijn hoveniersbedrijfje oprichtte ging er een wereld voor mij open. Bij anderen in de tuin werken is hetzelfde als ze legaal te bespioneren. Het is ongelooflijk hoeveel nietsvermoedende klanten de meest intieme details over het leven van hun dorpsgenoten via de telefoon aan elkaar doorbrieven, en dat alles op gehoorafstand van de hardwerkende tuinvrouw. Het is verrukkelijk om tijdens mijn fietstochten door het dorp deze of gene te groeten, in de wetenschap dat haar man een verhouding heeft met die vriendin van de golfclub,

dat het kakventje uit de chique villa een wietplantage met zijn vriendjes runt, of dat de tandarts zijn whiskyfles in de lade onder zijn boorapparaten verbergt. Dit dorp zou uit zijn voegen barsten als ik openbaar zou maken wat ik zoal hoor als ik het onkruid uit de grond zit te trekken.

Ik heb sinds een aantal maanden een nieuwe hobby. Na een dag in de aarde wroeten kunnen mijn stijve spieren wel wat 'zen' gebruiken, en daarom ga iedere donderdag naar de yogazolder waar de mysterieuze Laurette haar lessen geeft. Ondanks mijn terloops getoonde interesse ben ik niets, maar dan ook letterlijk niets over haar te weten gekomen. Daarom heb ik Laurette mijn visitekaartje gegeven, maar ze is helaas nog niet ingegaan op mijn aanbod om haar tuin te onderhouden. Laurette woont in een statig oud herenhuis aan de rand van het dorp. Het enige wat ik ooit van het huis heb gezien is de zolder, die een aparte opgang heeft. Via de trap kom je in een lichte ruimte met goudkleurig geschilderde balken aan het plafond, waar behalve een enorm Boeddhabeeld op een sokkel alleen maar wat matten en kussens liggen. Zittend, buigend en ademend naar mijn bekken volg ik met een stuk of twaalf andere vrouwen wekelijks haar yogalessen. Ze is heel spraakzaam als het om de uitleg van de juiste houding of over het openen van de chakra's gaat, maar over haar persoonlijke leven blijft zij zo gesloten als een lotus.

En nu heb ik heb het vreemde vermoeden dat ze tijd doorbrengt met mijn buurman. Sinds hij een maand of twee geleden ineens als enige man op mijn lesuur verscheen, veranderde er iets aan de ongenaakbare Laurette. En het is mijn schuld dat hij überhaupt op het idee kwam. We maken iedere week wel een praatje, hij en ik, en ik heb hem verteld over mijn yogalessen bij Laurette. Ik zei dat het moeilijk was om haar leeftijd in te schatten, maar dat ze waarschijnlijk ruim boven de vijftig was en nog zo soepel als een kat. Ineens zei hij quasi nonchalant: 'Ik kan na een lange dag op kantoor ook wel wat beweging gebruiken. Zeg eens, wanneer zijn die lessen eigenlijk?' Ik kon natuurlijk moeilijk weigeren om het hem te vertellen, maar mannen zeggen weleens vaker wat. Welke stropdas dragende verzekeringsagent gaat nou vrijwillig naar zoiets zweverigs als yoga?

De week erop kwam ik om half acht de yogaruimte binnen, en daar zat mijn buurman, met een slecht zittend joggingpak op zijn matje. Hij glimlachte naar mij alsof het de normaalste zaak van de wereld was dat we voortaan yogamaatjes zouden zijn. De stijve hark bakte er natuurlijk niks van, en zijn aanwezigheid stoorde me enorm. Terwijl de Boeddha vanuit zijn sokkel in de hoek sreen op het zwetende gezicht van de buurman neerkeek glimlachte Laurette bemoedigend naar hem. En mijn buurman glimlachte veelbetekenend terug. Drie dagen daarvoor had ik hem nog met een andere vrouw gezien, een keurig verzorgd, wat ouder exemplaar. Nu

vraag ik me af waarom hij precies was komen opdagen, want het was vermoedelijk niet om de zonnegroet of de foetushouding te oefenen.

Vandaag zou ik de buurman en Laurette weer hebben gezien, want het is donderdag. Alleen geeft Laurette vanavond geen les, omdat schrikeldagen volgens haar de energie van de lessen verstoren. Ik probeer me te herinneren wat ik nog meer over haar verteld heb, en de chaotische details tot een geheel te boetsen, maar het lukt me gewoonweg niet. Ik ga rechtop zitten en kijk naar het bloemenperk achter in de tuin, waar rode, gele en paarse kleurschakeringen elkaar in het felle zonlicht afwisselen.

Paars was ook de kleur van de bloeiende lavendel waartussen ik twee weken geleden de bril vond, een ouderwets geval met een gouden montuur en zo'n filigraan randje. De bril had een gebroken glas met een roodbruine veeg erop, die me aan opgedroogd bloed deed denken. Ik heb daar wel tien minuten met die bril in mijn handen gezeten. Ik had het montuur al eens eerder gezien, dat wist ik zeker. En nu lag hij daar tussen de lavendelstruiken van mijn buurman. De bril ligt nu in mijn keukenla. Ik zou ermee naar de politie kunnen gaan, maar ik heb een fout gemaakt toen ik hem opraapte. Ik trok mijn tuinhandschoenen uit, en het is niet echt handig dat mijn vingerafdrukken er nu opzitten. Bovendien heb ik niets in handen om hem te

verdenken, behalve een vaag vermoeden, en de berichten in de krant.

De afgelopen maanden zijn er veel vreemde ongelukken gebeurd in deze omgeving. Het heeft onder de oudere dames van ons dorp voor nogal wat opschudding gezorgd. Het is steeds hetzelfde verhaal: ‘vrouw uit keurig milieu wordt dood aangetroffen’. Het laatste krantenbericht luidde: ‘In het beboste gebied dat de dorpen Ilpsen en Ruinerwoude verbindt, is vorig weekend het stoffelijk overschot van een vrouw aangetroffen. Na identificatie bleek het lichaam toe te behoren aan H. Olmsman, weduwe van wijlen notaris Olmsman uit Ilpsen. In het forensisch onderzoek werd als doodsoorzaak schedeltrauma door inwerking met een stomp voorwerp vastgesteld. Van de mogelijke dader(s) ontbreekt momenteel nog elk spoor.’

Ik loop naar mijn computer en google op ‘notaris Olmsman’. Er verschijnt een lijst met berichten. Ik klik ze stuk voor stuk aan, en dan valt mijn oog op een foto met een korte tekst eronder: ‘Het lichaam van Henriette Olmsman werd gisterenavond gevonden in het Ruinerwoudse bos, nabij het dorp Ilpsen’. Nu weet ik waar ik de bril die in mijn keukenlade ligt al eens heb gezien. Een maand of twee geleden, op de deftige neus van Henriette Olmsman, terwijl ze in de auto van mijn buurman stapte.

Ik zit de rest van de middag besluiteloos op de bank, steeds maar weer turend naar het huis aan de overkant.

Als het licht aan de hemel roze begint te kleuren, sta ik op en haal mijn fiets uit de bijkeuken. In het schemerdonker rijd ik de stille straat uit. De warme avondlucht voelt als balsem op mijn huid, en in de verte hoor ik de uitbundige stemmen van tieners die na een avondje buiten rondhangen samen naar huis fietsen. Een vredige schrikkelavond zo te zien. Opeens bedenk ik dat ik niets bij me heb behalve mijn fietsketting, en ik weet niet eens wat ik zou doen als ik hem zou moeten gebruiken. Wat als ik er toch naast zit? Dan is het voorgoed gedaan met mijn yogalessen, en zal ik moeten verhuizen omdat de buurman de hele omgeving zal vertellen dat ik waanzinnig ben. Ik laat de gedachte gaan en fiets verder langs het oude centrum. Hierna worden de huizen groter en staan ze verder uit elkaar. In het gelige licht van de straatlantaarns zie ik lange oprijlanen, chique gevels en dure auto's. Ik zet de vaart erin en trap stevig door. Nog een minuut, dan ben ik er. Aan het einde van de straat doemt het huis voor mij op.

Daar staat het, donker en statig in al zijn vergane glorie. De hoge kastanje bomen onttrekken het voor een gedeelte aan het oog. Voor het tuinhek stap ik af en loop met mijn fiets aan de hand over het grind van de oprijlaan. Ik zie een zwak lichtschijnsel bovenin het huis, maar beneden is alles aardedonker. Dan ontdek ik de auto van mijn buurman, die naast de garage staat geparkeerd, onzichtbaar vanaf de weg. Hij is dus echt bij haar. Liggen ze boven in bed, omstrengeld in een kamasutrische liefdespose, of beweegt zich daarboven niets meer? Als ik dichterbij kom voel ik een

beklemmende stilte rond het huis hangen. In de duisternis lijkt het zich naar mij toe te buigen alsof het op mij heeft gewacht. Ik zet mijn fiets voorzichtig tegen een boom en loop op mijn tenen verder. Het grind knarst onaangenaam hard onder mijn voeten. Ik duw voorzichtig tegen de voordeur aan, maar deze is dicht. Geen geluid daarbinnen. Ik loop om het huis heen, langs de ingang naar de yogazolder. Ik kom uit bij een groot betegeld terras dat overdekt is door een pergola met wijnranken. Dan word ik plotseling overvallen door een onbestemde angst vermengd met een gevoel van schaamte. Als ik zo dadelijk in het serene gezicht van Laurette kijk, waarop eerst een verbaasde en vervolgens afkeurende blik zal verschijnen, zal ik door de grond zakken van schaamte. Maar als ik hier terecht ben, verkeer ik in groot gevaar. Ik loop naar de serredeuren, die op een kier staan. Ik glip erdoor naar binnen, en dan sta ik in een kamer waar alleen het licht van de maan nog wat contour aan de duisternis verleent. Ik zie een grote spiegel aan de wand, een divan, de open haard. Maar er is nu geen tijd om de inrichting te bewonderen. Ik tast me langs het meubilair om nergens tegenaan te stoten en kom uit in de hal, waar ik een trap zie die naar boven leidt. Ik klem mijn hand om de houten balustrade, en stap voor stap volg ik de treden, totdat ik bovenaan bij een overloop met vier deuren kom. Drie staan er op een kier, maar de vierde deur is gesloten. Op mijn tenen loop ik ernaartoe. Voorzichtig leg ik mijn hand op de deurkruk en druk deze langzaam naar beneden. Hij maakt verbazend weinig geluid...

Ik open de deur en zie middenin de verlaten slaapkamer een groot hemelbed. De dekens zijn in de war, en er ligt een wijnglas op de grond. Nu weet ik even niet wat ik moet doen. Zijn ze weg met haar auto? Of ligt ze ergens tussen de rododendrons, het donkere haar plakkerig om haar gezicht, de amandelvormige ogen uitgedoofd als twee kapotte straatlampen? Ik draai me om en wil op mijn tenen de trap weer aflopen, maar dan hoor ik iets achter me bewegen.

‘Hallo tuinvrouwkje!’

Met een ruk draai ik me om. Achter mij staat mijn buurman. Maar de blik in zijn ogen is me volkomen vreemd. Het is alsof er een ander wezen vanuit de vensters van zijn fletse blauwe ogen naar buiten loert. Een duister, waanzinnig iets.

‘Het is je eigen schuld, je hebt me zelf op het idee gebracht om haar te benaderen.’

‘Wat bedoel...?’ stamel ik, maar met een bezeten grijns kapt hij me af.

‘Dacht je echt dat ik niet doorhad dat je de halve dag achter dat raam van je naar alles en iedereen zit te loeren? Dat doe je natuurlijk ook als je zogenaamd aan het werk bent met als hovenier. Je houdt van geheimpjes nietwaar? Maar deze keer ben je toch net iets te nieuwsgierig geweest.’

‘De bril...die ik in je tuin vond,’ ontglipt het me.

‘Ach!’ zegt hij op een meewarige toon. ‘Heb je de bril van die behoeftige oude taart gevonden? Een slim tuinheksje ben je. Ik heb er een hele tijd naar lopen zoeken, en jij vindt hem zomaar even tussen de bosjes!’

Het enige wat ik nog uit kan brengen is: ‘Je hebt ze allemaal gedood.’

Mijn buurman klinkt bijna zelfgenoegzaam als hij antwoordt: ‘Natuurlijk heb ik ze allemaal gedood! Het was gewoonweg te eenvoudig. Je palmt ze in, ze leggen hun hele vermogen in je handen, en als ze treurigerwijs aan hun einde komen treed je naar beste eer en geweten op als testamentair executeur. Er blijft voor de dodelijk bedroefde erfgenamen uiteindelijk nog genoeg over, nadat je jezelf royaal uitbetaald hebt. Gewoon té jammer nou dat jij op deze mooie schrik-kel-dag (hij grinnikt terwijl hij het woord ‘schrik’ benadrukt) alles voor me wilt komen verpesten.’

Plotseling graait zijn hand naar mij. Ik duik onder zijn arm door en ren de trap af naar de geopende serredeuren. Als ik erdoorheen probeer te glijpen, heeft hij ineens mijn rok te pakken. Ik trek aan de stof en sla de serredeur zo hard mogelijk op zijn hand dicht. ‘Au, smerig kreng!’ vloekt de buurman. Maar ik heb me al losgerukt. Ik ren om het huis heen, terwijl onsamenvangende gedachten als verschrikte vogels door mijn hoofd fladderen. Op mijn fiets proberen weg te komen is zinloos, want ik kan geen vaart maken op het grind. Er is nog maar één uitweg. In paniek vlucht ik naar de ingang van de yogazolder. Als het me lukt om naar binnen te komen kan ik proberen de deur van de binnenkant af te sluiten. Ik geef een ruk aan de deur en glij naar binnen. Op het moment dat ik de sleutel in het slot probeer om te draaien rukt mijn buurman met volle kracht de deur weer open. Ik vlieg in blinde paniek de

trap op. Vlak achter mij hoor ik zijn gehijg. ‘Ze ligt daarboven, je bent in de val gelopen!’ Ik besef dat het te laat is. Mijn benen voelen rubberachtig aan, niet langer in staat om mij te dragen. Terwijl zijn handen zich als hete tangen om mijn keel klemmen, bedenk ik dat nieuwsgierigheid toch zijn prijs kent...

Dan hoor ik een doffe dreun. Zijn handen glijden langzaam van mijn hals en instinctief spring ik opzij. Ik kijk naar de vloer, waar het Boeddhabeeld, dat van zijn sokkel is gevallen, met zijn gezicht naar beneden ligt. En onder de Boeddha ligt mijn buurman. Hij schokt nog een paar keer, daarna beweegt hij niet meer. Een zwarte poel verspreidt zich langzaam over de vloer, terwijl de ijzerachtige stank van vers bloed de kamer vult.

Een stem fluistert in mijn oor: ‘Het was noodweer.’ Ik gil het uit. Naast mij staat Laurette, haar ogen glimmen als zwarte kolen in de duisternis.

‘Ik dacht dat het echte liefde was. We zouden vandaag samen een speciale tantra meditatie doen, waarvoor de maanenergie alleen op schrikdagen optimaal is. Ik was hierboven alvast aan het oefenen, hij kwam eerder dan afgesproken langs. Toen drukte hij ineens het yogakussen op mijn gezicht. Een paar minuten misschien, maar het leek een eeuwigheid. Maar ik ben niet gestikt, ik heb het overleefd.’

‘Maar hoe?’ stamel ik.

‘Pure concentratie,’ antwoordt Laurette. ‘Weet je, als je al zolang oefent met technieken om je lichaam te ontspannen, leer je een aantal handigheidjes aan. Ik kon

mijn gezicht een heel klein beetje naar links draaien, waardoor ik net genoeg lucht kreeg om niet te stikken. Ik maakte mijn lichaam helemaal slap en ik onderdrukte mijn paniek met behulp van meditatie. Toen ik dacht dat ik mijn bewustzijn ging verliezen haalde hij het kussen weg. Hij dacht dat het hem gelukt was.’ Laurette knipt het licht aan. Op de grond liggen mijn buurman en de Boeddha in hun dodelijke omhelzing.

‘We moeten de politie bellen,’ zeg ik.

‘Ja, dat zullen we doen,’ antwoordt Laurette.

Samen lopen we naar beneden, naar het huis, waar ze een schemerlamp aandoet en 112 belt. Terwijl we in de verte de sirenes horen, zegt Laurette: ‘Weet je, volgende keer zal ik op 29 februari een gratis les voor al mijn cursisten geven, want dan zal het vier jaar geleden zijn dat ik ternauwernood aan de dood ben ontsnapt. Ik wil je ook graag een voorstel doen. Heb je volgende week tijd om in mijn tuin te werken? Volgens mij heb jij oog voor detail.’

Jacqueline Weers is getrouwd en heeft 2 kinderen. Ze is werkzaam als tekstschrijfster en vertaalster. Na het afronden van haar studie communicatiekunde aan de Rijksuniversiteit van Groningen werkte ze 18 jaar als stewardess, maar haar passie lag bij het schrijven. Nadat zij een aantal schrijfwedstrijden had gewonnen startte Jacqueline in 2009 haar eigen tekstbureau www.detekstelier.com.

Huwelijkse leugens

Marieke B. Lenstra

CATHELIJNE

Vijf over twee. Cathelijne kan de slaap maar niet vatten. Ze vraagt zich af hoe het zover heeft kunnen komen. Twijfels gaan door haar hoofd, maar er is geen weg meer terug. Ze ziet er als een berg tegenop. Maar ze zal zich er wel doorheen slaan. Ze zal fier naar dat altaar schrijden en een voorbeeldig bruidje spelen. Opzitten en pootjes geven kon ze intussen als de beste. Treurig eigenlijk.

Had ze Edward die bewuste dag maar nooit gebeld op zijn werk. Dan waren ze niet uit eten gegaan en dan had de dag van morgen er heel anders uitgezien. Het was een beginnersfout. Hij antwoordde joviaal aan de telefoon. Voor de buitenwereld speelde hij de perfecte echtgenoot, al was hij dat nog niet. Zeker als zijn secretaresse Eleonora in de buurt was.

‘Noortje’, zoals Edward haar liefkozend noemde, was al zes jaar zijn trouwe assistente. Ze was meegekomen van het bedrijf waar hij hiervoor werkte. Zij regelde alles voor Edward. Helemaal toen hij er na zijn scheiding alleen voor kwam te staan. Noortje ging regelmatig naar zijn villa om zijn papegaai te verzorgen als hij in het buitenland zat voor zaken. Ze legde zelfs zijn kleren klaar als hij op zakenreis moest. Soms kwam

ze nog wel eens ongevraagd langs. Walgelijk vond Cathelijne dat.

Voordat ze zelf wat kon zeggen, zei hij: ‘Zullen we weer eens lekker uit eten gaan, pop? Dan reserveer ik wel wat voor ons tweetjes.’ De vraag waarvoor ze hem eigenlijk belde, had ze niet eens kunnen stellen.

Achteraf had hij haar gecorrigeerd, zoals hij dat noemde. Of ze hem nooit meer wilde bellen op zijn werk. Hij wilde niet afgeleid worden door wat hij noemde ‘randzaken’. Zijn tijd was daar te kostbaar voor, vond hij.

Hij had Cathelijne dit keer meegenomen naar een kasteeltje. Het had een prachtig verlichte tuin die al helemaal was aangekleed in kerstsferen. Hoewel dat een romantische locatie zou moeten zijn, vond ze er niks romantisch aan. Het kaarsje op hun tafeltje en de harpspeelster konden daar niets aan veranderen. Maar ze klaagde niet. Alles was beter dan dat afschuwelijke restaurant waar ze op hun eerste afspraakje naar toe waren geweest. De laatste keer dat hij haar daar mee naartoe had willen nemen, had ze een migraine gefaket. Die bewuste avond had hij haar gevraagd. Een ring in haar wijnglas terwijl ze even naar het toilet was. Weinig origineel, maar dat kon haar niet schelen. Het hoefde niet volgens het boekje want dit huwelijk betekende toch niks voor haar.

‘Op welke datum zullen we dan trouwen, pop?’

Het was een schijnoverleg. Hij had heus al een datum in zijn hoofd. Edward luisterde nooit naar wat zij wilde. Hij wist zogenaamd wat het beste voor haar was.

Edward stond bij de buitenwereld bekend om zijn verfijnde smaak. Nou, Cathelijne vond hem smaakloos en was haar eetlust lange tijd geleden al verloren. Verliefd was ze niet; eigenlijk ook nooit echt geweest.

‘Maakt me niet uit schatje, als het maar een speciale dag is.’ Edward kwam zelf met 29 februari.

Best. Ze vond het een rare datum, maar hoe langer ze er over nadacht, hoe beter ze het eigenlijk vond. 29 februari, een dag die eigenlijk niet bestaat. Een nephuwelijk op een nepdag. Ze zag de ironie er wel van in. De trouwdag hoefden ze maar één keer in de vier jaar te vieren. Ze zouden nooit vijftig jaar getrouwd zijn.

Hoewel Edward een sympathiek gezicht heeft en een goed lijf gehuld in dure Armani-pakken, krijgt ze geen warme gevoelens meer van hem. Ze ergert zich aan zijn eeuwige bijna te vriendelijke glimlach op zijn gezicht en de manier waarop hij af en toe naar haar kan kijken geeft haar de kriebels. Kijken, daar blijft het bij. Hij heeft haar nog nooit met ook maar één vinger aangeraakt. Ze verlangt ernaar om aangeraakt te worden. Begeerd. Bemind. Handen over haar borsten, rug en billen.

In het begin had ze het afgedaan als onzekerheid. Toen dacht ze nog dat het wel los zou lopen; dat hij gewoon een vrouw zocht met een cultureel palet die de exclusieve dingen in het leven kon waarderen. Ze was onder de indruk van alle dure cadeaus die hij voor haar kocht. Ook kende hij veel machtige mensen in de zakenwereld.

Ze had eigenlijk wel verwacht dat Edward zou beginnen over huwelijksvoorwaarden, maar hij had er met geen woord over gerept. Edward had voor zijn dertigste al miljoenen verdiend. Hij was 36 toen ze hem ontmoette; zij 24. Hij was toen al charmant grijs. Op feestjes doet hij het altijd goed bij het andere geslacht.

Bij de opening van de galerie, was hij ook omringd door een clubje vrouwen. Toen hij Cathelijne bij een bepaald kunstwerk zag staan, werkte hij zich los van het groepje en kwam met haar praten. Ze hadden de hele avond over één kunstwerk gepraat. Toen ze haar laatste bus had gemist, had hij haar naar huis gebracht in zijn snelle Mercedes.

‘Ik ken elke cilinder van deze wagen,’ hoort ze hem nog opscheppen.

Hij deed hoffelijk de deur voor haar open en liep met haar mee naar de voordeur. Hij probeerde haar niet te zoenen en vroeg niet of hij binnen mocht komen. Een paar dagen later werden er ineens bloemen bezorgd bij de galerie. Super romantisch, vonden haar collega’s. ‘Ach, wat moet ik met zo’n man? Hij leeft in een andere wereld. Bovendien is hij veel te oud voor mij.’

Liefde kent geen leeftijd, zeiden haar toenmalige vriendinnen.

Heimelijk vroeg Cathelijne zich af wat zo’n bereisd en ontwikkeld persoon in háár zag.

Cathelijne gaat rechtop in bed zitten en haalt haar handen door haar lange blonde haar. Ze staart naar haar trouwjurk die protserig aan de kast hangt. Toegegeven,

het is een prachtige jurk. Maar het ding kan haar niet bekoren, want het is niet haar eigen keus geweest. Hij laat haar nooit kiezen. Als het aan haar lag had ze een andere, goedkopere jurk genomen, maar hij vond zo'n tweederangs jurk niks.

‘Dit is ’m, pop. Dit is helemaal jou,’ zei hij tegen Cathelijne en richtte zich vervolgens tot de verkoopsters die allemaal als tienermeisjes om hem heen stonden te giebelen. ‘Ziet ze er niet fabelachtig uit?’

Waarop alle verkoopsters als kuddedieren riepen dat de jurk haar beeldig en fenomenaal stond. Dat de jurk haar beter stond dan Doutzen Kroes. Dat zij de jurk pas écht tot zijn recht liet komen.

Zonder overleg liep hij naar de kassa terwijl de overige verkoopsters haar maten opnamen. Haar jurk zou de hoogste prioriteit krijgen.

Ze stapt uit het hoge bed en pakt haar lange vest van de bureaustoel. De deur kraakt als ze hem opent en ze kijkt angstvallig naar de slaapkamerdeur aan de andere kant van de overloop. Ze hadden afgesproken om de nacht niet bij elkaar door te brengen. Dat zou ongeluk brengen. Cathelijne hoort niets. Ze sluipt op haar tenen de trap af. Hopelijk heeft ze Nina niet wakker gemaakt. Ze heeft geen zin in gezelschap. Nina laat de laatste weken geen kans onbenut om Cathelijne op andere gedachten te brengen.

‘Weet je het zeker? Is dit echt wat je wilt? Waarom ga je niet gewoon bij hem weg als hij je niet gelukkig maakt?’

Nina begreep het niet; ze zou het ook niet kunnen uitleggen. Ze kan niet zomaar bij hem weggaan, dat zou hij niet accepteren.

Cathelijne trekt de wc door. Wat een lawaai. In de keuken pakt ze snel nog een glas water en loopt daarna op haar tenen de trap op. De trap kraakt. Nina slaapt gelukkig als een blok. De wekker verspringt net naar half vijf als ze zich weer onder het warme dekbed nestelt. Ze droomt van de zon, mooie witte stranden, een huis aan zee en cocktails drinken op de veranda.

EDWARD

Cathelijne is bij Nina, dat takkenwijn. Nina was laatst langs gekomen op de zaak om te praten. Of hij wel echt van Cathelijne hield. Wat een belachelijke vraag. En waar bemoeide dat krenge zich mee. Ze was nog lelijk ook. Grote neus, pokdalige huid, geen tieten en een lelijke kont. Je moet er maar op vallen. Hij kon het er in ieder geval niet op. Wel scherp van tong, haar enige kwaliteit. Geen katje om zonder handschoenen aan te pakken. Hij had haar daarom maar eens diep in ogen gekeken en haar gezegd waar het op stond.

‘Maak je liever druk om jezelf. Je bent gewoon een jaloezie krenge dat haar eigen vriendin geen geluk gunt. Vrij egoïstisch, vind je niet?’

Eigenlijk zou hij willen dat Cathelijne helemaal niet meer met die bitch omging, maar dat zou hij later wel oplossen. Het komt hem nu wel goed uit dat Cathelijne er niet is. Hij had Cathelijne een Rolls Royce beloofd. Die moest hij ook nog ophalen bij het verhuurbedrijf.

Cathelijne dacht dat hij daarvoor naar België was. Dat had hem de nodige tijd gegeven om nog wat dingen af te handelen.

Hij moet die klootzak van een Frank nog terugbellen. Als die vent dacht dat hij hem een poot kon uitdraaien, dan had hij het mis. Een beetje respect was wel op zijn plaats.

Hij pakt het fotolijstje op dat Cathelijne op zijn bureau had neergezet. Dat staat daar vanaf de dag dat Cathelijne kennis had gemaakt met Noortje. Cathelijne hoeft helemaal niet jaloers te zijn op Noortje. Noortje heeft hij alleen maar voor de seks. Cathelijne is degene van wie hij houdt. Hij denkt terug aan het moment dat ze elkaar voor het eerst ontmoetten. Toen hij Cathelijne voor het eerst zag, hield hij meteen van haar. Hij vond haar mooi en kon zijn ogen niet van haar afhouden. Hij wilde haar het liefst omhelzen en nooit meer loslaten. Maar eerst moest ze zich bewijzen.

Het had moeite gekost om een afspraakje met haar te krijgen. Dat was goed, want dan was ze tenminste niet zo'n slet die op het eerste afspraakje al met iemand in bed duikt. Daar had hij er al dertien in een dozijn van meegemaakt. Hoeren waren het. Stuk voor stuk. De meeste vrouwen trouwens. Ook Noortje. Cathelijne niet. Die is puur en dat moet ze ook blijven. Toen Cathelijne na twee keer geweigerd te hebben eindelijk 'ja' zei, had hij meteen flink werk gemaakt van hun eerste afspraakje. Hij regelde een limousine en belde een restaurant waar hij wel vaker kwam.

'Waar gaan we naar toe?' vroeg ze.

‘Ik ga je verwennen met een goddelijk maal. Ik weet al dat je smaak hebt in kunst, maar ik ben erg benieuwd of je ook een beetje culinair bent aangelegd.’ Prima introductie van de avond. Al zei hij het zelf. Hij had zorgvuldig het menu samengesteld. Hij had dit op de televisie gezien bij zo’n programma over een matchmaker voor miljonairs. Hij zapte er toevallig langs toen hij voor zaken in Amerika was en een paar uur in zijn hotelkamer moest overbruggen tot zijn volgende afspraak. Briljant vond hij het wat deze David had bedacht. Deze effectenhandelaar wilde zijn toekomstige vrouw testen met een speciaal samengesteld diner. Om te zien hoeveel ze voor hem over had. Of ze hem waardig was. Geniaal vond hij dat. Hij zou Cathelijne ook aan deze test onderwerpen en dan zou hij meteen weten of ze een goede echtgenote voor hem zou zijn. Edward bestelde een witte wijn voor haar en voor zichzelf een whisky van ruim vijftig euro per glas. Ze hadden eerst wat over koetjes en kalfjes gepraat. Cathelijne vertelde iets over een baantje in een museum. Niet echt boeiend. Maar dat gaf niks, want ze zou toch niet meer hoeven te werken.

Die whisky was niet te drinken geweest. Na een slok had hij het glas van zich afgeduwd. Hoe hadden ze hem dát durven voorschotelen. Wat dachten die lui wel niet. Toen kwam de ober het menu uitleggen. Je had haar gezicht moeten zien. Schitterend. Bij de shot met zee-egel moest ze al kokhalzen. Maar de klap op de vuurpijl was toch wel het embryo. Ze had in eerste instantie geprobeerd om eronderuit te komen.

‘Tehw, gaan we echt embryo eten?’ had ze geprobeerd. ‘Dat is toch ongeboren? Ik weet niet of ik dat wel kan eten hoor.’

Hij had haar meteen gecorrigeerd. Zoals hij dat tegenwoordig steeds vaker moest doen. Ze verdiende toentertijd een tweede kans, omdat ze niet meteen ja had gezegd op zijn uitnodiging.

‘Dat kan je wel en dat zul je ook. Weet je wel hoe weinig mensen ter wereld ooit de kans krijgen om dit soort exclusieve gerechten te eten?’

Ze had het daarna dankbaar opgegeten.

Hij zet het fotolijstje weer terug. Na het huwelijk zou hij haar zwanger maken. Hij zou haar insemineren met zijn kostbare zaad, zodat zij een gezonde zoon voor hem kon baren. Dat was zijn huwelijkscadeau aan haar. Hij zou het haar geven, zodra ze op huwelijksreis waren. Ze zou het geweldig vinden.

Edward kijkt op zijn horloge. Hij wil net het bonnetje van Classic Car Rentals van de prikker halen wanneer er ineens een ongenode gast in zijn kantoor staat. Verdomme, dit kan hij nu niet gebruiken.

CATHELIJNE

Cathelijne zit onder een palmboom en lurkt met haar ogen dicht aan een cocktail. De lucht is strakblauw. Eindelijk zon. Beter dan dat treurige weer in Nederland. Nederland lijkt ver weg. Haar trouwdag ook. De dag was als een soort roes aan haar voorbij gegaan, alsof ze er zelf niet echt bij was. Ze is nog steeds bezig het

verloop van de dag te reconstrueren. Het had geregend die dag. Ze stond de hele dag stijf van de zenuwen en ze herinnert zich dat ze steeds moest plassen. Nina moest elke keer komen helpen. Wat een gedoe was dat met die jurk.

‘Zeikwif,’ had Nina gelachen. ‘Nou, schiet op dan!’

Ze was al wel vier of vijf keer geweest toen de deurbel eindelijk ging. Ze had even gehoopt dat hij niet op zou komen dagen. Edward was laat. De deurbel klonk nog een keer, ongeduldig.

Hij stond met zijn handen achter zijn rug te wachten terwijl Cathelijne de trap afliep. Het leek bijna een houding van respect. Hij zag er jonger en vitaler uit dan anders. Ze vroeg zich af hij voor de gelegenheid soms iets extra’s met zijn haar gedaan had. Die verwonderde blik in zijn ogen. Zijn mond viel nog net niet open; alsof hij haar nog nooit eerder had gezien.

‘Dag schoonheid. Wow, wat ben je mooi.’

En dan die onhandige zoen net naast haar mond. Alsof het zijn eerste kus was. Zijn stropdas zat scheef, wat ook al niks voor hem was.

Hij zou haar ophalen in zijn oude Rolls Royce, maar hij was toch met de Mercedes gekomen. Misschien was het niet meer gelukt om die op te halen bij zijn huis in België, waar de klassieker in de stalling stond.

‘Ik dacht dat je met een Rolls Royce zou komen?’ had Nina hem gevraagd.

‘Oh eh, ja, die wilde niet starten,’ antwoordde Edward.

Nina had vreemd opgekeken, maar voor de verandering niet doorgevraagd.

In de kerk zat bijna niemand die ze kende. Haar ouders waren er en Nina. Alle andere vriendinnen die ze ooit had, was ze ergens in de afgelopen anderhalf jaar kwijtgeraakt. Het was toch wonderlijk. Vriendschappen die jaren gekost hadden om op te bouwen, waren binnen mum van tijd verbroken.

Ze was blij dat haar ouders waren gekomen, al was de band met hen de laatste tijd niet meer zo goed. Tijdens de plechtigheid in het stadhuis ontdekte Cathelijne ineens een litteken in Edwards nek dat ze nog nooit eerder gezien had. Ze was er zo door gebiologeerd dat de woorden van de trouwambtenaar totaal langs haar heen gleden. Soms als je heel lang naar iemand kijkt, zie je ineens heel andere dingen aan die persoon. Dingen die je nooit eerder zijn opgevallen. Ze dacht eerst dat ze het zich verbeeldde, maar het zat er toch echt. Stom zeg, misschien kende ze hem toch niet zo goed als ze dacht.

Na de huwelijksvoltrekking waren ze direct doorgegaan naar het vliegveld. De feestvierende meute achterlatend. In de taxi naar Schiphol hadden ze amper met elkaar gepraat.

Pas toen ze samen voor het bord met ‘vertrekkende vluchten’ stonden, ging er een klein lampje bij haar branden.

Edward had de huwelijksreis gepland. Waar ze naar toe zouden gaan, was een verrassing. En als ze eenmaal op

bestemming aangekomen waren, dan zou ze haar huwelijkscadeau krijgen. Ze hield haar hart vast. Ze was wel klaar met die verrassingen van hem.

‘Waar wil je naar toe, liefje?’

‘Huh, dat zou toch mijn verrassing zijn?’

‘Nee, serieus schoonheid. Waar wil je heen? We kunnen overal naartoe waar je wilt.’

Ja, natuurlijk. Alsof hij haar echt zou laten kiezen. ‘Nou, in dat geval. De Malediven lijken me wel wat.’ Ze zei het als grap en was totaal van haar voetstuk gebracht toen hij prompt de tickets was gaan kopen bij de balie.

In het vliegtuig kregen ze als pasgetrouwd echtpaar champagne van de stewardess. Hij proostte op een nieuw leven samen.

Ze keek nog eens goed naar zijn nek.

‘Hoe kom je eigenlijk aan dat litteken?’ vroeg ze voorzichtig, hopende dat hij niet boos zou worden dat ze zo’n persoonlijke vraag stelde.

‘Welk litteken?’

‘Die in je nek?’

‘Oh dat,’ zei hij, terwijl hij naar zijn nek greep. ‘Ik heb een paar jaar geleden een auto-ongeluk gehad. Ze hebben mij kunnen redden, maar mijn vader is daarbij om het leven gekomen.’

Daarna was ze ingedut. De drank had haar slaperig gemaakt.

Na een vermoeiende reis van bijna achttien uur met het vliegtuig en per speedboot waren ze op het kleine

eilandje Makunudu aangekomen. Daar zaten ze nu, bij te komen van de bruiloft.

Op de Malediven heeft het zeewater een tropische temperatuur en er zijn fantastische duik- en snorkelmogelijkheden. Ze waren al wezen snorkelen. Morgen zouden ze voor het eerst gaan duiken. Ze had er zin in.

Cathelijne zet haar zonnebril, die bovenop haar hoofd staat, op en opent haar ogen. Het uitzicht op het koraalwonder in de Indische oceaan is adembenemend. Achteloos pakt ze de Nederlandstalige krant die haar man iedere dag haalt bij een klein kioskje verderop aan het strand en slaat er een mug - of iets wat daarop lijkt - mee dood. Dan valt haar oog op een bericht onder aan de pagina. Er gaat een schok door haar heen.

EDWARD HOOGENDOORN SLACHTOFFER UIT DE HAND GELOPEN RUZIE

In de nacht van 28 op 29 februari heeft er een vechtpartij met dodelijke afloop plaatsgehad in een woning in Naarden. Het slachtoffer had ernstige verwondingen aan zijn hoofd. Het blijkt te gaan om zakenman Edward Hoogendoorn, directeur van familiebedrijf Gamelios. Zijn stoffelijk overschot werd gevonden door zijn persoonlijke assistente.

De politie vermoedt dat Hoogendoorn in de betreffende nacht slachtoffer is geworden van een uit de hand gelopen ruzie. Een woordvoerder zegt dat er naar alle waarschijnlijkheid een gevecht is ontstaan, waarbij het slachtoffer is gestruikeld over een tas met golfclubs en vervolgens met zijn slaap op een bonnetjesprikkers is gevallen.

Er liepen al langere tijd verschillende onderzoeken naar de directeur. Hoogendoorn zou grote geldproblemen hebben en wordt in verband gebracht met een fraudezaak. Ook zou Hoogendoorn naar verluidt onenigheid hebben met zijn tweelingbroer over de erfenis van hun vader, miljonair Cor Hoogendoorn die op 29 februari precies vier jaar geleden verongelukte. Hoogendoorn had al tijden geen contact meer met zijn vader en was volgens een goed ingewijde bron geschrapd uit het testament.

Cathelijne blijft minutenlang staren naar de letters op het papier. Stukje bij beetje vallen de puzzelstukjes op zijn plaats. Ze begrijpt ineens waarom Edward, die claimde miljoenen te hebben, geen huwelijkse voorwaarden hoefde.

Ze kijkt op van haar krant, werpt een blik naar Pieter en glimlacht. Ze had de goede broer getroffen. Wat is ze hem dankbaar. Hij heeft haar gered. Een beter huwelijkscadeau had ze niet kunnen wensen.

Ze slaat de krant dicht en laat hem in het water glijden.

‘Kom schat, laten we nog een lekkere wandeling maken langs het strand. Dan kunnen we straks de zonsondergang bekijken.’

Marieke B. Lenstra (1976), geboren en getogen in Gorssel, studeerde Logistiek en Economie aan de HEAO in Arnhem. Sindsdien werkt zij bij uitgevers van logistieke vakbladen, momenteel als adjunct-hoofdredacteur. Met ‘Huwelijkse leugens’ debuteert zij als schrijfster van spannende verhalen.

28 + 1

Luc Vos

‘Hey Sarah. Blij je te horen. Zeg, hoe laat kom je nu naar huis morgen?’

‘Ik land rond half vier?’

‘Ok, ik zal er zijn. Alles oké daar?’

‘Ik weet het niet, Iris. Ik voel me vreemd. Er is iets. Maar ik weet niet wat.’

Sarah zweeg. Ze wist zelf niet wat er was. Ze kon er ook met bijna niemand over spreken. Want er was niets om over te spreken. Niets dat iemand zou begrijpen. Toch?

Bijna drie maanden was ze nu weg van huis. Voor haar werk. Een opdracht om een nieuw contact center op te starten in Hongarije. Een uitdaging die ze met beide handen aangenomen had na haar pijnlijke en onverwachte breuk met Peter.

Ze was er nog niet uit wat er mis gegaan was, maar na een tweetal weken piekeren, huilen en zichzelf verwensen had ze besloten de knop om te draaien en verder te gaan. Peter was het niet waard. Het leven was te kort om daarbij stil te blijven staan. En eigenlijk was hij toch haar type niet.

Dus was ze vertrokken. Op zoek naar nieuwe uitdagingen, nieuwe mensen, nieuwe ervaringen. En die had ze gevonden. Meer dan genoeg. Er was niets in

orde. Zoals het haar voorgesteld was, moest ze de organisatiestructuur onder handen gaan nemen. Fine-tunen. Afwerken.

Niets was minder waar. Ze moest van nul beginnen. Dus had ze de afgelopen drie maanden keihard gewerkt, gezwoegd, geslaafd, geroepen, getierd, gebruld, gesmeekt, geweend, gehuild, alles wat ze in zich had gegeven om de mensen zo ver te krijgen dat ze deden wat ze vroeg. En het was haar gelukt.

Maar nu het einde van de opdracht naderde, nu Sarah weer naar huis kon gaan, was een vreemd gevoel haar beginnen besluipen. De opluchting en het verlangen om weer in haar eigen bed te slapen, was niet zoals ze verwacht had. Niet onbezoedeld en onbezorgd. Iets, een schaduw die ze niet kon plaatsen, weerhield haar van volledige overgave aan dit verlangen.

‘Sarah? Ben je daar nog?’

De stem van Iris, Sarahs beste vriendin, klonk bezorgd.

‘Is er iets? Je weet dat je mij alles kan vertellen hé.’

Sarah aarzelde. Ze wist dat ze Iris kon vertrouwen. Maar zou ze niet denken dat ze gek aan het worden was? Sarah zelf dacht dat in elk geval wel.

‘Ik weet het echt niet, Iris,’ antwoordde Sarah zacht. Met een duidelijk hoorbare twijfel in haar stem.

‘Is er iets gebeurd? Je bent toch niet aangerand of zoiets?’

‘Nee nee, zeker niet. Ik voel me hier heel veilig. Dat is het zeker niet.’

‘Wat dan wel? Ik voel dat er iets is. Je doet zo raar.’

Sarah aarzelde en zuchtte diep. Iris hoorde de zucht maar zweeg. Ze wachtte af. Ze wilde haar vriendin niet te zeer onder druk zetten, maar ze wilde wel weten wat er aan de hand was.

‘Belooft je niet te lachen, Iris?’

‘Natuurlijk niet. Dat weet je toch.’

Weer aarzelde Sarah. Ze haalde diep adem. Hoe moest ze hier aan beginnen?

‘Het is twee weken geleden begonnen,’ stak Sarah van wal met aarzelende stem.

Iris hoorde de trilling en de angst in Sarahs stem en kreeg ijskoude rillingen over haar rug, maar zei niks.

‘Ik had niet onmiddellijk door wat er gebeurde. Noch dat er überhaupt iets mis was. Want er was ook niks mis. En eigenlijk is er ook nu helemaal niets mis. Het is alleen vreemd.’

Sarah aarzelde weer. Ze dacht na. Niet goed wetend hoe ze nu verder moest gaan.

‘Wat zag je?’ vroeg Iris, zonder te weten waarom.

Sarah schrok. ‘Hoe weet jij dat, Iris?’ Angst klonk duidelijk door in haar stem.

‘Ik weet het niet. Ik weet het echt niet. Dat kwam gewoon in mij op.’ Ook zij voelde hoe een vreemd gevoel bezit van haar nam.

‘Er is iets vreemd aan de hand, Iris, en het wordt alleen nog maar vreemder. Want wat jij nu zegt, kan ik echt niet verklaren. Ik krijg het er echt koud van. Weet je dat?’

Ik ga je vertellen wat ik zie. Dan moet je mij zeggen wat je er van denkt. Of ik echt gek aan het worden ben. Want zo voel ik me nu.'

Een diepe zucht weerklonk.

'Ik zie cijfers, Iris. Cijfers. Altijd dezelfde cijfers. Achtentwintig en één. Op alle mogelijke manieren. En ik weet niet wat het wil zeggen.

Het duurde even vooraleer ik het door had. Je let er ook niet altijd op hé. Maar ineens was het of ik een klik in mijn hoofd hoorde, zelfs voelde. Toen begon ik ze overal te zien. Ik kijk altijd om 1 uur 28 naar de klok. Altijd. Op eender welke klok. Eender waar ik ben. Altijd kijk ik op dat uur op de klok. Of ik nu wil of niet. Zelfs als ik me voornem niet te kijken, dan nog wordt mijn oog naar een klok getrokken.

Ook word ik elke nacht om dat uur wakker. Ik heb al alles geprobeerd. Slaappillen. Wekker zetten voor dat uur, zodat ik me kan voornemen niet te kijken. Maar wat ik ook doe, om 1 uur 28 kijk ik op de klok.'

Sarah zweeg. Iris wist niet wat te denken.

'Is het niet gewoon een tic, Sarah? Een onbewuste actie van jouw geest. Het soort tics dat opgeroepen wordt door dingen die we zelf niet onder controle hebben? Door stress, vermoeidheid? Misschien ben je de eerste keren toevallig op de klok beginnen kijken en nu doe je het elke keer opnieuw?'

'Daar heb ik ook aan gedacht. Maar zo simpel is het niet. Het is niet alleen 1 uur 28. Het is elke mogelijke combinatie van één en achtentwintig. Op elke mogelijke

manier. Ik kreeg een nieuwe parking op het werk. Nummer honderdachtentwintig. 1 en 28.

Mijn telefoon is verkeerdelijk afgesloten. Mijn nieuwe nummer is 0611281128. Als ik iets ga drinken is de rekening altijd iets met 1 en 28. Als ik ga eten, idem. Ik kan het echt niet verklaren, maar op één of andere manier zitten die cijfers er steeds in. Als ik een taxi neem, is het er gegarandeerd eentje met nummer één twee acht of twee acht één. Als ik uit eten ga, is mijn tafelnummer altijd iets met achtentwintig en één.

Natuurlijk kan je zeggen dat ik het mij maar inbeeld, dat ik die cijfers ga opzoeken, maar het gebeurt gewoon zo vaak dat het geen toeval meer is.

Ik lig er van wakker, Iris. Ik weet niet wat het wil zeggen, noch wat ik er van moet denken. Weten wat die cijfers willen zeggen, zou me al een stuk rust geven. Als ik zou weten of er iets te gebeuren staat, dan zou ik me tenminste kunnen voorbereiden, maar ik heb nog altijd geen idee wat er aan de hand is.

Je moet nu waarschijnlijk denken dat ik helemaal gek aan het worden ben, maar ik heb dit écht wel allemaal gezien. Als je meer dan tweehonderd keer die combinatie van één en achtentwintig ziet verschijnen, dan geloof je echt wel dat er iets aan de hand is. Ik weet dat het heel absurd klinkt, maar h...'

Sarah zweeg met een schok.

'Wat, Sarah? Wat is er?' vroeg Iris angstig. Ijskoude zweetdruppels liepen tergend traag over haar ruggengraat naar beneden. Haar angst groeide.

Iris had het heel moeilijk om te vatten wat ze nu hoorde. Bijgeloof was nooit aan haar besteed geweest en tot nog toe had ze dit soort vreemde verhalen altijd als onzin afgedaan. Maar ze kende Sarah al bijna twintig jaar door en door. Ze wist heel goed dat Sarah er niet de vrouw naar was om zich door onzin te laten leiden.

Sarah antwoordde niet.

‘Sarah, ben je er nog? Wat is er?’

Nu hoorde Iris Sarah duidelijk ademen in haar GSM. Een teken van leven. Maar ze zei niks.

‘Sarah? Spreek alsjeblieft tegen mij. Wat is er? Ben je oké? Moet ik iemand bellen?’

‘Iris,’ klonk het eindelijk zacht.

‘Ja, wat is er? Praat tegen mij alsjeblieft.’

‘Heb je een tv in jouw buurt?’

‘Een tv?’

Iris kon niet volgen.

‘Ja, er staat hier een tv. Waarom?’

‘Wil je die even op CNN zetten?’

Iris begreep het niet, maar deed wat Sarah vroeg. CNN was post vijfenvijftig, die kende Iris uit haar hoofd. Als journaliste bij de VRT moest ze het internationale nieuws continu in het oog houden. Maar toen Iris 55 indrukte, was er alleen maar ruis. Sneeuw. Geen CNN. Vreemd. Snel zapte ze omlaag. Daar stonden al haar vertrouwde zenders, maar geen CNN.

Omhoog zappen dan. Ook daar stonden alle zenders zoals het hoorde, maar geen CNN. In een opwelling, eentje waar ze later met een heel vreemd gevoel aan

terug zou denken, drukte Iris 128 in op de afstandsbediening en wat zag ze verschijnen? CNN.

Iris' adem stokte in haar keel. Was dit nu ook al bij haar aan het gebeuren?

Haar benen werden slap. Ze moest gaan zitten. Verbaasd, geschrokken staaarde ze naar het scherm van haar tv.

'Iris? Ben je daar nog?' hoorde ze van ver de stem van Sarah in haar telefoon.

Ze kon niet antwoorden. Nu was het haar beurt om alle controle te verliezen. Een gevoel van machteloosheid nam bezit van haar. Het gevoel dat ze alle controle over de situatie aan het verliezen was, werd steeds groter.

Iris had Sarahs verhaal met afgrijzen beluisterd. Maar ook met veel wantrouwen. Ze geloofde Sarah, ze wist dat ze zoiets niet zou verzinnen. Maar ze had ook genoeg nuchterheid in haar lijf om te weten dat er wellicht een heel logische verklaring voor zou zijn.

Wat haar echter het meeste zorgen baarde, was de belabberde emotionele toestand van haar vriendin.

Maar nu overkwam haar hetzelfde. Of niet? Was dit gewoon een groot toeval en was er niets aan de hand? Was die wijziging van kanaal wel aangekondigd, maar had ze die niet gewoon gemist omdat ze weer met zoveel andere dingen bezig geweest was? Natuurlijk. Dat zou het wel zijn.

Weer werd Iris' blik naar haar tv getrokken. Gelokt door de newsticker die onderaan het scherm voorbijliep. Met alleen maar slecht nieuws.

Honderdachtentwintig doden bij een aardbeving in Chili. Achtentwintig volwassenen en één kind omgekomen bij een bomaanslag in Irak. Achtentwintig mensen neergeschoten door een dolle schutter in Texas die daarna zelfmoord gepleegd had.

Had Iris recht gestaan, ze zou zeker gevallen zijn. Overal waar ze keek, waren de cijfers achtentwintig en één te zien. In alle mogelijke combinaties.

Hevig knipperde Iris met haar ogen. In de overtuiging, nee de hoop dat het dan wel weg zou gaan. Verwachtend dat de echte cijfers zouden verschijnen die helemaal niks met achtentwintig en één te maken hadden.

Maar het knipperen hielp niet. De cijfers gingen niet weg. Integendeel. Er kwamen er steeds meer bij. Allemaal verschillende feiten. Moorden, aardverschuivingen, ongelukken, bomaanslagen, een schier oneindige lijst van wreedheden. Van de natuur én van de mensen. Maar altijd, in alle gevallen, met de cijfers achtentwintig en één.

‘Iris?’ klonk het opnieuw aan de andere kant van de lijn.

Langzaam was ze weer bij haar positieven aan het komen. Heel traag vond Iris haar tegenwoordigheid van geest voldoende terug om Sarah te antwoorden.

‘Ja, ik ben er weer.’

‘Je hebt het ook gezien,’ antwoordde Sarah. Geen vraag. Een vaststelling.

‘Ja. Ik heb het ook gezien. Wat is dit?’

‘Ik weet het niet, ik weet het echt niet. Soms denk ik dat het een teken is. Dat er iets op komst is dat met die cijfers te maken heeft. Maar ik ben niet bijgelovig. Ik geloof niet in voortekenen. Ik geloof niet dat mijn leven door anderen bepaald wordt. Ik beslis zelf wat er gebeurt. Dus dit kan niet. Maar het is er wel. Je hebt het nu ook gezien. Toch?’

Iris aarzelde.

‘Toch Iris? Je hebt die cijfers op je tv gezien, niet?’

‘Ja...’

‘Iris? Je hebt net gezegd dat je het ook gezien hebt, toch? Zeg niet dat je je verhaal intrekt. Dan word ik gek.’

‘Nee Sarah, ik heb het ook gezien. Geen zorgen, ik zal mijn verhaal niet veranderen om niet gek te lijken. Al voel ik me zo wel. Maar...’

‘Ja? Is er nog iets?’

‘Ja, er is nog iets. Ik heb nog iets gezien dat ik niet kan verklaren. CNN heeft altijd op post 55 gestaan. Maar, nu staat CNN op 128...’

Iris zweeg. Ze moest niets meer zeggen. Er viel niets meer te zeggen.

Sarah kreeg het nog kouder. Wat was hier toch aan het gebeuren? Ze voelde zich alsof de grond onder haar voeten aan het wegglijden was. Wat was er met die cijfers? Had ze te veel gewerkt? Was ze gestrest en oververmoeid? Mogelijk. Maar hoe kon het dan dat Iris dit ook zag?

Op een vreemde manier stelde dit Sarah gerust. Ze was niet alleen. Ze was niet alleen gek aan het worden. Beter samen gek worden dan alleen. Niet?

Sarah giechelde bij deze gedachte. Een vreemde giechel, die van heel diep kwam.

‘Sarah? Gaat het?’ vroeg Iris met een intens gevoel van angst in haar binnenste.

Sarah antwoordde niet, maar giechelde nog harder.

‘Sarah? Verdorie meid, wat is dit? Als je niet zo ver van hier zat, kwam ik direct naar je toe. Wat is er? Vertel het me.’

‘Wat zou er zijn? Niks anders dan wat ik net verteld heb. En wat jij ook gezien hebt. Het is achtentwintig plus één. Negenentwintig. Zo hebben we dat in school toch altijd geleerd, niet?’

Even wist Iris niet wat zeggen. Ja, natuurlijk was dat negenentwintig, maar wat betekende dat? Negenentwintig was geen getal dat voorkwam in religies, mythes, legendes, volks- of horrorverhalen. Het was geen geluksnummer, geen nummer van de duivel. Geen ongeluksgetal. Het was negenentwintig. Of beter: achtentwintig plus één. Wat kon dat toch betekenen?

Plots viel Iris’ oog op de klok van haar computer. Welke dag was het vandaag? Dinsdag. Maar dat was niet belangrijk. Het was dinsdag achtentwintig februari 2012. En wat kwam er na dinsdag achtentwintig februari? Meestal woensdag één maart. Behalve dit jaar. Dit jaar was er één dag meer. Kon het dat zijn? Was het zo simpel? Was dat mogelijk?

‘Sarah?’ vroeg Iris met een angstaanjagende trilling in haar stem.

‘Ja?’ Sarah hoorde de vreemde opwinding overduidelijk en voelde de spanning in haar eigen lijf stijgen. ‘Weet je wat er aan de hand is?’

‘Welke dag is het vandaag, Sarah? En meer nog, welke dag is het morgen?’

‘Hoe bedoel je?’ wilde Sarah vragen, maar toen ook zij de datum in het oog kreeg, stokten de woorden in haar keel. Gebiologeerd staaarde ze naar de datum op haar wandkalender. ‘Kan dat?’ fluisterde ze bijna onhoorbaar. ‘Kan het zo simpel zijn?’

‘Ik weet het niet, Sarah. Maar ik zie geen andere verklaring. Ik weet nog altijd niet wat het betekent of waarom wij die datum zien. Maar het klopt wel, hé.’

‘Ja’, zuchtte Sarah instemmend.

‘Is dat een waarschuwing? Staat er morgen iets te gebeuren? Moeten we ergens voor opletten?’

‘Ik weet het niet Iris, maar misschien is het dat wel. Ik ben absoluut niet bijgelovig, maar nu weet ik het niet meer. Wat gaan wij morgen doen dat gevaarlijk kan zijn? Ik vlieg terug naar huis, meer niet. En jij?’

‘Ik kom je ophalen op de luchthaven. En dan wilde ik iets gaan eten en bijkletsen. Meer niet.’

Iris staaarde even voor haar uit. Niet in staat iets te zeggen. Tot plots. ‘Wat is je vluchtnummer Sarah?’

‘Wat? Hoe bedoel je?’

‘Je vluchtnummer? Van je vliegtuig morgen. Weet je dat?’

Sarah antwoordde niet, maar Iris hoorde het geritsel van papieren door de telefoon.

‘Oh nee,’ hoorde ze haar even later stamelen.

‘Sarah? Is het honderdachtentwintig?’

Enkel een zacht gekreun was hoorbaar.

‘Sarah?’

‘Ja,’ klonk het nu trillend.

‘Vlucht AM128 die om 1 uur 28 in Boedapest opstijgt.’ Sarahs stem trilde vreselijk. ‘Ik ben bang, Iris. Ik durf niet meer vliegen.’

Ook Iris wist even niet wat te zeggen. Maar snel vond ze haar koelbloedigheid terug.

‘Dat is geen probleem, Sarah. Dat lossen we op. Er zijn toch meerdere vluchten vanuit Boedapest naar Brussel, niet? Jij neemt een andere vlucht. Dan is het opgelost. Dan doorbreek je deze... deze... ik weet niet wat het is. Betovering? Dat klinkt absurd, ik weet het, maar ik heb er geen ander woord voor.’

Je neemt nu contact met de luchtvaartmaatschappij en je boekt je ticket om naar een andere vlucht. Maakt niet uit wat het kost. Maar wat je ook doet, je stapt niet op dat vliegtuig, oké?’

Sarah zat rillend voor zich uit te staren.

‘Gaat het Sarah? Wil je dat ik het doe? Wacht er niet mee. Je boekt die vlucht om. Nu! Oké?’

De vastberaden toon in Iris’ stem overtuigde Sarah om in actie te komen. ‘Ik doe het direct, Iris. Ik bel ze nu en boek het om. En als het niet gaat, kom ik wel een dag later. Je hebt gelijk, ik mag die vlucht niet nemen. Ik

laat je straks iets weten. En, dank je Iris. Om mij te geloven en te helpen.'

'Niks dank. Zorg jij maar dat je met een andere vlucht hier geraakt. En dan zal, na morgen, al dat gedoe wel stoppen. Oké? Tot straks.'

Voor zich uit starend, haakte Sarah in. Hoe vreemd was dit nu allemaal? Tranen prikten in haar ogen, een diepe zucht ontsnapte uit haar keel, maar ze herpakte zich en nam contact met het reisbureau dat haar ticket geboekt had. Ze wilde nu niet online gaan, ze wilde iemand spreken die haar kon bevestigen dat het echt in orde was.

Tot haar grote opluchting was dat geen probleem. Een opleg van vijftig euro voor de omboeking was het minste van haar zorgen en even later stuurde ze een berichtje naar Iris met de bevestiging van haar nieuwe vlucht - AG593 - die haar rond half negen in Zaventem aan de grond zou zetten.

Minder dan tien seconden later kwam het opgeluchte antwoord van Iris. Een klein beetje gerustgesteld, maar toch met een vreemd, diep geworteld gevoel dat er nog iets anders was, ging Sarah verder met het inpakken van haar spullen, waarna ze iets licht at en in bed kroop. Waar ze bijna niet kon slapen.

De hele nacht zag ze die vreemde cijfers in alle mogelijke vormen, maten en kleuren voorbijkomen.

Ze was dan ook een wrak toen ze iets na achten wakker werd. Een half uur douchen hielp niet. Een liter koffie evenmin. Alleen het zicht op thuis hield haar overeind.

De rest van de dag voelde Sarah zich verdoofd, half luisterend naar de tv op de achtergrond. Wachtend op haar taxi naar de luchthaven.

Angstig de klok in het oog houdend. Zou er iets gebeuren op dag 28+1? Om 1 uur 28?

Maar er gebeurde niks. Dat unieke moment ging voorbij zonder enig teken. Enkel een berichtje van Iris om 1 uur 29 dat alles oké was. Ook zij had met spanning dit ogenblik gevolgd.

Een licht gevoel van opluchting maakte zich meester van Sarah. Bijna geloofde ze dat het niet meer dan inbeelding geweest was, toen haar aandacht getrokken werd door een bericht op de newsticker van CNN.

Ze zag de vreselijke woorden voorbijglijden en viel met een harde klap op de grond.

Breaking news: Over eighty people were killed in a plane crash in Hungary. Flight AM128 from Budapest to Brussels crashed one minute after take off in a field nearby the airport. No report of survivors so far.

Sarah kon niet meer bewegen. Alle energie had haar lichaam verlaten. Tranen vulden haar ogen. Angst nam zo'n overweldigend bezit van haar dat ze dacht dat haar hart het zou begeven.

De newsticker liep verder met economisch en ander wereldnieuws, maar het enige dat Sarah zag, was die onheilsboodschap die over het scherm bleef rollen.

Dat was *haar* vliegtuig geweest, daar had *zij* in moeten zitten. Dan was ze nu dood geweest. Ijskoud had Sarah het. Alsof ze naakt op de noordpool in het ijs ingegraven lag.

Rinkelend en trillend kwam haar GSM tot leven. Sarah zag dat het Iris was, maar slaagde er niet in op te nemen. Alle kracht had haar lichaam verlaten.

Maar Iris gaf niet op. Ze bleef bellen. Ze wilde Sarah spreken.

Pas bij de vierde keer slaagde Sarah erin met hevig bevende handen de oproep te beantwoorden.

‘Heb je... heb je het gezien?’ fluisterde ze bijna onhoorbaar.

‘Ja Sarah, ja!’ schreeuwde Iris, compleet over haar toeren.

‘Dit is verschrikkelijk! Maar ook geweldig. Want jij bent eraan ontsnapt, Sarah. Je leeft nog! Is dat niet geweldig? Ik vind het vreselijk voor de slachtoffers, maar jij bent er nog, dat is toch het belangrijkste.’

Sarah kon niet antwoorden. Ze wist dat Iris gelijk had, maar ze kon het niet vatten. Wie of wat had haar leven gered? Kon dit? Dit was bijgeloof. Dit was toeval. Dit kon niet.

‘Sarah? Antwoord alsjeblieft. Gaat het?’

‘Nee, het gaat niet,’ bracht Sarah met ongelooflijk veel moeite uit. ‘Maar straks zal het wel gaan. Als ik thuis ben.’

‘Ja, dan kan je dit alles van je afzetten. Doe rustig aan nu, en kom straks naar huis. Het onheil is voorkomen. Voor jou. Daar moet je aan denken, oké?’

‘Ik hoop het Iris. Ik hoop het. Maar het is zo vreselijk voor al die mensen.’

‘Dat is zo, maar dat is niet jouw fout hè. Jij hebt dat vliegtuig niet laten crashen. Jij bent eraan ontsnapt.’

Jouw beschermengel heeft jou gered. Daar moet je aan denken.'

'Ik weet het Iris, ik weet het, maar...'

'Ssst, niks zeggen, probeer nog wat te ontspannen. Ik zie je straks. Ik zal er zijn op de luchthaven. Om half negen. Oké?'

'Oké Iris, tot straks.'

Sarah sloot het gesprek af en legde zich op bed. Ze had haar knie zeer gedaan toen ze viel en wilde rusten. Alleen maar rusten.

De taxi zou omstreeks vier uur komen, ze had nog een paar uur tijd. Ze zette haar wekker, maar toch was het de deurbel die haar ruw wekte om kwart voor vier. De taxi.

Zich niks aantrekkend van haar wilde haren en uitgelopen make-up gaf Sarah haar valiezen aan de taxichauffeur die alles in de koffer wierp en achter het stuur plaatsnam. Wachtend op Sarah, die nog een laatste keer rondkeek in het appartement waar ze drie maanden gewoond had, met een diepe zucht de deur achter haar dicht trok en plaatsnam op de achterbank.

'Airport,' was het enige wat ze zei, waarna ze met holle blik starde naar de huizen en auto's die voor haar raam voorbijraasden.

Het viel haar niet op dat de taxi behoorlijk hard en wild reed.

Het viel haar niet op dat de taxichauffeur naar drank rook.

Het viel haar niet op dat de man plots wild begon te roepen en aan zijn stuur te rukken, in een poging de wagen op de weg te houden.

Het was pas toen de wagen de betonnen middenberm van de autosnelweg met hoge snelheid de eerste keer raakte dat Sarah uit haar trance opgeschrikt werd.

Het was pas toen ze de eerste keer met een wilde schok naar voren geworpen werd dat ze besepte dat er iets mis was.

Het was pas toen de wagen de lucht in gekatapulteerd werd en begon aan de eerste van minstens drie koprollen dat haar aandacht getrokken werd naar het cijfer op het dashboard van de wagen.

‘Taxi 28-1’ stond er te lezen op het groezelige bordje dat net boven de teller op het dashboard bevestigd was.

Het was pas toen dat cijfer met bruto geweld in het netvlies van Sarah gebrand werd dat een luide kreet van afschuw, wanhoop en radeloosheid haar mond verliet.

Een kreet die volledig verloren ging in het vreselijke geraas van brekend en scheurend metaal en glas op de geasfalteerde ondergrond van deze autosnelweg.

Een kreet die een abrupt en definitief einde kende toen de wagen na zijn derde koprol met een daverende klap ondersteboven op een betonnen duiker landde, de wagen in twee brak en de onfortuinlijke inzittenden de laatste hoop op redding verloren. Taxi 28-1 was finaal gecrasht!

Luc Vos werd ongeveer tien jaar geleden voor het eerst gebeten door de schrijfmicrobe en deze heeft hem nooit meer losgelaten. Er komen regelmatig nieuwe verhalen bij. Verhalen die hij graag deelt met de lezers en die te vinden zijn via www.lucvos.be.

Verjaardag

Karin Bisschops

Winnaar 2^e plaats

Haar oog viel op de tekst onderaan de pagina van het Woensels Weekblad. In vetgedrukte letters stond:

Schrijfwedstrijd

*Schrijf een spannend verhaal van maximaal 4000 woorden
waarin schrikkeldag, 29 februari, een belangrijke rol
in het plot speelt.*

Een frons vormt zich op haar voorhoofd. Steunend op haar handen staart ze naar buiten. Daar hangt een koolmeesje ondersteboven aan een vetbol. De takken van de boom zijn bedekt met een dikke laag sneeuw.

Haar laptop staat op de keukentafel. Langzaam klapt ze het deksel open. Aarzelend hangen haar handen boven de toetsen. Zal ze wel... of durft ze niet... Heeft ze lef... of toch niet... De gedachten tolleren in haar hoofd. Met een klap sluit ze het deksel. Nee! Ze doet het niet.

Een stemmetje in haar hoofd zegt: 'Misschien lukt het op. Vertel het gewoon. Niemand kan weten dat het echt gebeurd is. Wie kan dat nu raden? Voor de lezers is het gewoon een verhaal. Wel een goed verhaal?'

Langzaam klapt ze de laptop weer open. Haar vingers vinden blindelings het icoontje van Word. Ze staart even naar het witte scherm en begint dan te typen.

*

29 februari 2008

De besneeuwde boomtoppen zwiepten heen en weer in de wind. Koning Winter woont sinds een week weer in het land. De kinderkopjes waren spekglad en bedolven onder een dik pak sneeuw. Uit de meeste huizen kringelde rook uit de schoorstenen. In de beschutting van een boom stond een vrouw te gluren naar het huis aan de overkant. Ze droeg een donkere jas en een gebreide muts die ze tot over haar oren getrokken had. Haar rode wangen gloeiden door de ijskoude wind maar de vrouw voelde geen kou. Haar blik was gericht op het raam naast de voordeur.

Door het venster zag ze een man, een vrouw en een klein meisje met blonde krulletjes, aan de ontbijttafel zitten. Haar blik zoog zich vast aan het gezicht van het meisje. Ze schatte haar ongeveer 5 jaar. Ze had het gevoel dat ze de mensen aan de andere kant van het raam persoonlijk kende. Elke ochtend stond ze onder de boom te kijken naar het vaste ochtendritueel. De man, gekleed in een pak, at gehaast zijn ontbijt terwijl hij de krant las. De vrouw, nog in haar ochtendjas, zat tegenover de man en dronk alleen een beker koffie. Zij ontbeet nooit. Het meisje sprong op en neer op haar stoel terwijl ze de keurig gesneden stukjes brood in haar

mondje stopte. Naast haar bord stond een rood koffertje waar haar boterhammetjes voor de lunch in zaten. Nadat de man de vrouw vluchtig kustte, vertrok hij in zijn auto naar zijn werk. De vrouw ruimde de ontbijtboel op en verdween uit zicht. Het meisje wipte van haar stoel en mocht nog heel even tv kijken voordat haar moeder haar naar school bracht.

Door de spijlen van het hekwerk dat om het schoolplein heen stond, volgden haar ogen de kinderen die gillend naar buiten renden. Waar bleef ze nu? Ineens zag ze het meisje. Haar blonde krulletjes deden verwoede pogingen om onder haar muts vandaan te komen. Haar hand voelde in de zak van haar jas naar de foto. Het meisje rende op haar korte beentjes achter een grotere jongen aan. ‘Wacht nu,’ riep ze, ‘zo kan ik niet tikken.’ De jongen hield zijn passen in en het meisje bonkte op zijn rug: ‘Tikkie, nu heb ik je.’ Lachend riep ze: ‘Nu is het klaar.’ Huppelend ging ze de speelplaats rond. Met één hand raakte ze de spijlen van het hek terwijl ze een liedje zong. Ze was nu bijna bij de plek aangekomen waar de vrouw stond te wachten. Het meisje stopte met huppelen en verbaasd keek ze de vrouw aan de andere kant van het hek aan. De vrouw zwaaide en riep haar. Langzaam kwam het meisje haar kant in. ‘Hallo, hoe heet jij?’ hoorde ze de vrouw vragen. ‘Ik mag niet met vreemde mensen praten hoor,’ antwoordde het kind. ‘Maar ik ben geen vreemde, jouw papa en mama kennen me wel. Misschien heb je hen wel eens over me horen praten? Ik heet Anna.’ De vrouw zakte door haar knieën en bekeek het meisje met

een brede lach op haar gezicht. De frons verdween en het kleine meisje vertelde dat zij Michelle heette.

‘Dat is een mooie naam. Wil jij een foto zien van mijn dochttertje?’ Michelle antwoordde dat ze dat wel wilde zien waarop de vrouw een verkreukelde foto uit haar jaszak haalde. Met haar vingers streek ze de foto een beetje glad en draaide het om zodat het meisje kon zien wat er op stond. ‘Oh, riep ze, dat lijkt ikke wel. En wat een leuk hondje. Is die ook van u?’

‘Ja, die was ook van mij. Mijn dochttertje heette Brigit en het hondje Boris. Zou je het hondje wel eens willen zien?’

Op dat moment ging de schoolbel om het einde van het speelkwartier aan te kondigen. Het meisje draaide haar hoofd om en zag dat de kinderen netjes in een rij gingen staan voor de deur. De vrouw zei: ‘Ga maar snel, ik wacht na school op je, dan kunnen we samen even naar het hondje gaan kijken en breng ik je daarna naar huis, oké?’ Michelle knikte en draaide zich om. Snel liep ze naar de rij wachtende kinderen om weer in het schoolgebouw te verdwijnen.

Gelukkig was het ’s middags iets minder koud. De ijzige wind was gaan liggen en heel voorzichtig brak af en toe de zon door. De vrouw zag het meisje naar haar toe komen en ze stak haar hand op. In haar buik leken wel tien vlinders te fladderen toen ze het kleine handje zag dat naar haar uitgestoken werd. Ze zakte door haar knieën om de muts beter op het hoofdje te zetten.

‘Zo, we willen toch niet dat je het koud krijgt. Kom maar, het is niet zo ver lopen.’

Diep snoof ze de heerlijke geur van het kind op. De tranen sprongen in haar ogen en ze slikte een dikke brok in haar keel in.

Huppelend liep het meisje naast haar, ondertussen honderduit kwebbelend. ‘Hoe heette het hondje ook alweer? En hoe heette jouw kindje? Het is koud hè? De juf vond dat ik vandaag héél goed mijn best heb gedaan? Ga jij ook nog naar school? Nee hè, grote mensen gaan niet naar school, of wel?’

En zo kwebbelde ze maar door. In gedachten verzonken liep de vrouw naast het meisje. Een grote hond stond tegen een boom te plassen en de sneeuw vergeelde. Grinnikend zei het meisje: ‘Nu is het gele sneeuw! Vieze hond, je moet op de wc plassen. Ik moet ook plassen, maar niet in de sneeuw.’ Ze schaterde het uit. Een vrouw aan de overkant van de straat keek vertederd naar hen en knikte even.

Voor haar huis angekommen liet ze de handjes los en zocht naar haar sleutel. Samen stapten ze over de drempel en met een klik sloot ze de voordeur.

‘Waar is het hondje?’ vroeg het meisje.

‘Kom, nu eerst maar even je jas en handschoenen uit en je muts af. Het hondje slaapt nu nog. Strakjes gaan we samen kijken. Nu lust je vast wel een beker lekkere warme chocolademelk met slagroom. Dan worden we weer lekker warm.’

Gedwee liep het meisje achter haar aan de keuken in. De vrouw trok een stoel naar achteren en zette het meisje hierop.

‘Ik moet plassen,’ riep het meisje.

‘Och, ja natuurlijk, wat dom van me. Kom maar lieverd dan gaan we eerst naar de wc.’

‘Ik kan dat al helemaal zelf hoor.’ Het meisje stapte parmantig door de gang.

‘Oké, natuurlijk kan jij dat zelf; je bent al zo’n grote meid. Ik maak ondertussen vast de chocolademelk warm.’

De keukendeur ging open en het meisje klauterde weer op de stoel. Boven de beker sloeg de damp naar het plafond. Verrukt klapte het meisje in haar handen.

‘Pas op hoor, het is nog erg heet. Je moet maar goed blazen.’ Met bollende wangen blies ze een keer in de beker. ‘Nu jij!’

Het meisje haalde diep adem en blies zo hard als ze kon. De slagroom vloog over de tafel. Lachend likte ze de slagroom met haar vingers op.

Gefixeerd keek de vrouw naar haar terwijl ze in haar koffie roerde. Zo dichtbij rook ze de heerlijke geur van het kind weer. De vlinders bewogen weer.

‘Kom lieverd, je kunt het nu wel drinken. Toe maar!’

Het hoofd van het meisje verdween bijna in de grote mok toen ze voorzichtig een slok nam.

‘Mmm... lekker,’ zuchtte ze. Haar tong likte de chocoladesnor af. ‘Gezellig hè? Maar ik wil dadelijk het

hondje zien, voordat ik weer naar mijn papa en mama ga hoor.’

‘Tuurlijk schat, eerst je beker leegdrinken.’

Langzaam gleeed de beker uit haar kleine handen. De vrouw kon hem nog net op tijd opvangen. De oogjes van het meisje vielen dicht. Voorzichtig hield ze het slappe lichaam tegen zich aan. Ze snoof aan haar haartjes en een weëig gevoel nestelde zich in haar buik. De kelderdeur stond al op een kier en met een zet van haar voet gooide ze deze helemaal open. Voetje voor voetje, om haar kostbare last niet te laten vallen, liep ze de trap af.

Een mufte geur hing in de grote, kale ruimte. Door het hoge kleine raam kwam een beetje daglicht naar binnen. Tegen de linkermuur stond een grote vrieskist. Verder was de ruimte leeg. Langzaam zakte ze door haar knieën om het slappe lichaam op de grond te leggen. Daarna opende ze het deksel van de kist. Terwijl ze over het ijsskoude, stijve lijfje aaide dat onder op de bodem lag, zei ze zachtjes: ‘Hallo lieve schat. Kijk eens wie ik heb meegebracht voor je verjaardagsfeestje. Het is een lief vriendinnetje. Ze komt met je spelen. Leuk hè, Brigit?’

Ze nam het lichaampje weer van de vloer en vlijde het zachtjes naast haar dochtertje in de kist. Ondertussen zong ze zachtjes: ‘Er is er één jarig, hoera, hoera, dat kun je wel zien dat is zij...’

Haar knieën kraakten terwijl ze weer omhoog kwam. Langzaam sloot ze het deksel weer en met een gelukkige lach op haar gezicht liep de trap weer op naar boven.

29 februari 2012

Aan het schoolhek stond een vrouw gekleed in een donkere jas en een gebreide muts op haar hoofd te kijken naar de spelende kinderen op het plein. Er fietste een klein meisje met blonde krulletjes op een driewieler rond. De vrouw lachte en neuriede zachtjes: ‘Er is er één jarig, hoera, hoera...’

*

Ze sloeg haar verhaal op onder de naam ‘Verjaardag’ en klikte op het icoontje van haar e-mailprogramma. Het bestand hing ze als bijlage aan het email en met een muisklik werd het verzonden. Twijfel sloeg haar om haar oren.

Nee... ze wilde toch niet.

Te laat! Het bericht was verzonden. Nu kon ze alleen nog maar afwachten...

Karin Bisschops leest al vanaf haar vierde levensjaar. Nu is ze 50 en heeft dus al heel veel boeken gelezen. Sinds een tijdje schrijft ze verhalen. Haar favoriete schrijver is Stephen King. Karin werkt in een schoolmediatheek en zit dus de hele dag tussen leerlingen en... boeken.

Ik besta

Chinouk Thijssen

Alles draait. Spinnenwebben en stofraggen rond mijn hoofd. Ik sla ze met mijn handen weg. Ik mag niet stoppen, ik moet door blijven rennen. Niet omkijken, niet stoppen. Mijn gezicht is nat, er glijdt iets langs mijn pols. Niet naar kijken, niet stoppen. De muren zijn donker en dan weer licht. De spinnenwebben en stofraggen geven licht. Neon. En dan weer niet. De kamer draait. Het blijft niet stilstaan. Ik ben bang. Het is hier zo koud en donker.

Ik ren naar de spiegel en blijf even staan. Drie, twee, een. Ik knijp mijn ogen dicht. Mijn lichaam beweegt nog in rondjes. Duizelig, misselijk. Ik haal diep adem tot ik minder duizelig word. Drie, twee, een. Ik open mijn ogen. Niks. De spiegel ziet mij niet. Ik zie mezelf niet in de spiegel. Ik ben er niet. Ik besta niet.

Nog meer rondjes. Ik moet blijven rennen. De stofraggen en spinnenwebben plakken tegen de muren, ze knipperen, van licht naar donker en weer naar licht. Als kapotte lichtjes in mama's kerstboom. Ik moet hier weg, vluchten, harder rennen. Waar is de deur? Ik kan de deur niet vinden. Nog een rondje en nog een. Weer de deur gemist.

Een krakend geluid achter me. Een piep. Nog meer gekraak. De sganieren moeten geolied worden. Dat zei opa altijd als hij opgesloten zat. De sganieren. Een zware ademhaling. Dan een diepe zucht. Met trillende benen sta ik met mijn rug naar het geluid toe. Is de deur achter me? Heeft de deur mij gevonden? Komen ze me halen?

‘Ben je al wat rustiger?’ vraagt de stem.

Ik draai me langzaam om en kijk tegen het licht in naar een donker figuur. ‘Mama,’ hijg ik. ‘Laat me eruit, mama.’ Ik begin te gillen en ren naar haar toe. Ik sla zo hard als ik kan en probeer te krabben. Ik raak haar huid met mijn nagels. Dan gaat de deur weer dicht. Het is donker. Mama laat me hier achter. Alweer.

Ik moet rennen. Ik besta, mama! Kijk maar! Ik ben weer beter. Net als opa.

Nog tien. Nog negen rondjes. Nog acht. Ik moet er nog zeven. Ik sla op de deur, ik heb de deur gevonden, en maak het zesde rondje af. Ik hijg van uitputting, maar ik moet nog vijf rondjes. Nog vier. Ik kan dit wel, want ik besta. Nog drie. Mijn armen beginnen te prikken. Nog maar twee rondjes. Ik ben er bijna. De laatste, dan kan ik de deur opendoen en wegrennen. Ik voel me licht in mijn hoofd en blijf weer even staan voor de spiegel. Drie, twee, een. Ik knijp mijn ogen stijf dicht. Ik tel nog een keer af en open mijn ogen. Niks. De spiegel ziet me niet.

Geluid ergens in de verte. Langzaam, en dan weer sneller. Dichtbij en dan weer ver weg. Mijn ogen plakken. Ik moet flink knippen om ze open te doen.

Waar ben ik? Met een ruk ga ik rechtop zitten. Ik moet mijn hoofd vasthouden. Het bonkt. Met mijn rechterhand wrijf ik langs mijn wang. Het plakt.

Mijn ogen beginnen aan het licht te wennen. Was het al zo fel? Was het al zo licht? Waar komt dat raam vandaan? Er was toch geen raam? Ik blijf even zitten en adem een paar keer diep in en uit. Bloed. Ik zit onder het bloed. Mijn hele lichaam trilt. 'Mama?'

Plakkerig bloed op mijn arm, mijn polsen, onder mijn nagels. Bloed op mijn jurkje en blote benen. Donkerrood bloed. Waar is mama? Ik sta wankel op en kijk naar ieder stukje van de kamer. Spinnenwebben, stofraggen. Een gebroken spiegel. Overal glasscherven. Met trillende handen pak ik een scherf op en hou hem voor mijn gezicht. Bloed op mijn wang, op mijn slaap. Ik kijk in mijn felblauwe ogen. Ik besta.

Ik ren naar de deur en begin erop te bonken. 'Mama!' roep ik zo hard als ik kan. 'Mama, ik ben er weer! Mama, laat me eruit! Alsjeblieft!' Ik blijf bonken. Ze moet me toch horen? 'MAMA!' Snikkend laat ik me tegen de deur op de grond zakken en kijk naar het raam. Het is er wel en dan is het er weer niet. Het raam gaat weg en het wordt weer donker. Ik huil met lange uithalen terwijl ik naar het bloed onder mijn nagels kijk. Ik begin zwaar te ademen maar moet rustig blijven. Met een schoon stukje van mijn jurk veeg ik het bloed van mijn armen, benen en gezicht. Ik kijk in de spiegel. Alleen een snee in mijn hand. Ik zie voor me hoe ik met een vuistbeweging midden in de spiegel sloeg. Volgens mama zie ik het in mijn hoofd. Honderdduizend stukjes.

Eén snee. De bloedvlekken op mijn jurkje trekken aan mijn ogen. Ik moet ernaar blijven kijken.

‘Mama?’ Met ingehouden adem loop ik naar de deur. Op slot. Ik zie zwarte vlekjes voor mijn ogen en word duizelig. Snel ga ik op de grond zitten en vouw mijn handen voor mijn mond en neus. Zuurstof. Dat deed opa ook altijd. Ik doe mijn ogen dicht en in mijn hoofd zie ik mama in de deuropening staan. Ze kijkt me aan, ze kijkt niet blij. Ze schudt haar hoofd terwijl ik in de spiegel kijk. Haar zie ik wel. Een traan loopt over mijn wang, langzaam, het kietelt. Ik veeg het met mijn jurkje weg. ‘Ik besta wel, mama,’ fluister ik. ‘Het is vandaag mijn verjaardag.’ Een harde lach, ik word er bang van. ‘Mama?’ vraag ik voorzichtig. Ze schudt weer haar hoofd. Ik ren naar de spiegel en sla hem kapot. Ik pak een glasscherf en ren naar mama. Ze lacht me uit.

Ik moet rustig ademen, had mama gezegd. Dan kan ik genezen worden. Net zoals opa. In mijn hoofd zie ik mama op de koude grond liggen, met bloed op haar kleren. ‘Ik wilde je geen pijn doen, mama,’ snik ik. Ik beweeg naar voren en naar achteren, naar voren en naar achteren, ik bonk met mijn rug tegen de deur. ‘Mama, het spijt me!’

Ik kijk naar de grote spiegel, maar ik zie mezelf niet meer. Ik besta niet. ‘Help, mama!’ Ik moet rennen, rondjes rennen. Nog tien, nog negen, nog acht, nog zeven... Hijgend ren ik rond. Nog zes rondjes, nog maar vijf. Het licht wordt weer donker. Nog vier, drie, twee... Een steek in mijn linkerzij. Niet stoppen nu. Nog een. Met mijn handen op mijn knieën probeer ik

op adem te komen. Mama heeft opa beter gemaakt. Mama kan mij helpen.

Mama die op de grond ligt, met bloed op haar kleren. Mijn hart wil weer sneller gaan, maar ik wil het niet. Ik moet rustig blijven. Eerst moet ik mama beter maken. Ik ren weer naar de deur. Nog steeds op slot. Ik ren naar de kapotte spiegel en pak de dunste glasscherf die op de grond ligt. De punt steek ik in het slot. Zo deed opa het vroeger ook. Dat heeft opa mij verteld. Ik draai heen en weer en moet wachten tot ik een klik hoor. Klik. Ik laat het glas vallen en doe de deur open. Heel ver weg hoor ik muziek, oude muziek, met krassen op de plaat. Hij slaat steeds over.

‘Mama?’

Op blote voeten loop ik langzaam de woonkamer in. Bang om mama op de grond te zien liggen, met bloed op haar kleren. ‘Mama?’ probeer ik nog een keer. De muziek is afgelopen. Het is stil. Ik ben bang. Er is hier niemand. Ik draai me om naar de keuken. Een koude grond. Leeg. Ik loop langzaam door naar de gang. ‘Mama?’ fluister ik bijna. De gang is leeg. Waar is mama? Waar is de koude grond waar mama ligt, met bloed op haar kleren? Ik loop langs het prikbord en blijf even staan. Er zitten vlekken op de kalender. Ik veeg het ervan af. Een rode vlek op mijn vingers. Donkerrood en plakkerig. Een bloedvlek op 29 februari. Mijn verjaardag. Sgikkeldag. Het is vandaag mijn verjaardag. Ik moet weer huilen, maar ik mag niet huilen. Mama zal me uitlachen als ik huil. Alleen kinderen die bestaan kunnen huilen. Ik ben op

sgikkeldag geboren. Ik besta heel soms, maar meestal niet, zei opa altijd.

De deur gaat open. Een frisse wind waait naar binnen, en daar staat mama. Ze heeft geen bloed op haar kleren. Ze doet de deur dicht en loopt langzaam naar me toe. Ze lacht me niet uit, ze kijkt niet teleurgesteld. Mama strekt haar handen naar me uit en vraagt of het wel goed gaat. Ze aait over mijn haren en wangen. Ik wil haar de kalender laten zien. Kijk mama, ik ben jarig, wil ik tegen haar zeggen, ik besta. De rode vlek is weg. Ik knijp met mijn ogen, doe ze dicht en weer open. Alles draait. Niks wil stil blijven staan.

‘Gefeliciteerd met je achtste verjaardag, mijn liefste Tina,’ zegt mama. ‘Ik heb allemaal mooie cadeautjes voor jou.’

Ik kijk naar mijn kleren. Mijn vingers. Geen bloed.

‘Heb je alle slingers al gezien?’ vraagt mama nu.

Mijn hoofd begint nog meer te draaien en ik ren terug naar de bergruimte. Geen kapotte spiegel. Ik draai me om naar de woonkamer. Versierd met slingers. Ik ben in de war. Ik kijk nog een keer naar de bergruimte. De spinnenwebben en stofraggen met lichtjes... Waar zijn ze? Ik blijf bij de deur staan, de deur die ik niet kon vinden, en mama staat achter me.

‘Doe maar heel even je oogjes dicht,’ zegt ze. Ik doe mijn ogen dicht. Ik zie mama die op de grond ligt, met bloed op haar kleren. En opa die beter is geworden door mama. ‘Oké, doe je ogen maar weer open. Drie, twee, een.’ Ik doe mijn ogen open en zie het felle licht door het raam, mijn prinsessenbed en al mijn knuffels.

Mama draait me om. ‘Het wordt tijd voor je medicijnen, liefje,’ zegt ze. ‘En daarna moet je even gaan slapen.’

‘Maar mama, ik heb jou gezien, en ik heb de spiegel...’

Mama pakt een doosje met pillen en geeft er een aan mij. ‘Nee Tina, dat zit allemaal in je hoofd. Dat heb ik je al uitgelegd. Kom, even deze pil slikken, dan voel je je weer beter.’ Ik pak de pil en een glas water aan en slik het door. ‘Opa voelde zich ook altijd beter na zijn medicijnen. Dus jij ook, liefje, het zijn opa’s medicijnen, en wat goed is voor opa, is goed voor mijn meisje.’

Ik loop naar mijn bed en kijk om me heen in mijn kamer en dan naar mijn jurk, waar geen bloedvlekken meer op zitten. De zon schijnt door het raam. Er glinstert iets op de grond. Ik loop ernaartoe en blijf dan opeens stilstaan. Mijn hand gaat er bibberend naartoe. Ik pak het op en zie mijn eigen ogen. In mijn hoofd zie ik hoe ik met dit stuk glas de deur open heb gemaakt. Net zoals opa had verteld.

Ik hou het scherpe glas achter mijn rug en wanneer mama even niet kijkt verstop ik het onder mijn kussen. Ik moet onthouden dat het onder mijn kussen ligt.

‘Mama?’ begin ik wanneer ik zeker weet dat het glas goed verborgen ligt. ‘Opa is beter geworden. En ik ben ook beter.’

‘Ga maar even slapen, dan word je zo rustiger,’ zegt mama.

Maar het is hier zo donker en koud. Waar is mijn prinsessenbed ineens gebleven? En waar zijn mijn knuffels?

‘Ik snap het niet, mama,’ roep ik.

Mama schudt haar hoofd. ‘Ik probeer je structuur te geven. Weet je nog? Dat heb ik je toch verteld, liefje?’ Ze loopt naar me toe en wrijft over mijn armen. ‘De psychiaters en andere dokters geloven mama niet, ze denken dat je er nog te jong voor bent. Maar mama weet dat je ziek bent, liefje. Net als opa. Bij opa begon het ook toen hij nog heel klein was.’

‘Maar mama...’ snik ik. Ik ben bang. Ik wil hier niet alleen zijn. ‘Waarom moet ik in de bergruimte slapen?’

Mama aait over mijn haren. ‘Dit is je kamer, Tina. Niet de bergruimte. Dat weet je toch, liefje? Het zit allemaal in je hoofd, het is niet echt.’

Ik schud mijn hoofd. ‘Maar ik heb het toch zelf gezien, mama?’ De spinnenwebben en stofraggen als kapotte lichtjes in de kerstboom, de kapotte spiegel, het raam dat komt en weer weggaat...

‘Nee liefje, het is allemaal niet echt. Ga maar slapen.’ Mama loopt naar de deur toe.

Ik ren haar achterna en ga voor haar voeten zitten. ‘Maar ik wil niet slapen, mama! Ik ben genezen. Ik ben beter, net als opa. Echt waar!’

Ze kijkt me lang aan en zegt dan fluisterend: ‘Vertrouw me maar, liefje. Mama weet wel wat goed voor je is.’ De deur gaat dicht. ‘Ga maar slapen,’ hoor ik nog een keer vanaf de gang. ‘Ga maar slapen.’

‘Ik heb het zelf gezien, mama. Ik ben niet gek. Ik wil niet in de bergruimte slapen. Ik besta,’ roep ik nu harder. ‘Het zit niet in mijn hoofd.’

Zuchtend opent mama de deur weer en komt naast me op bed zitten. Op bed? Ik kijk om me heen terwijl mama fluistert dat het allemaal goed komt. Dit is de bergruimte niet. Dit is mijn kamer!

Ik pak mijn kussen op. Eronder is het leeg. ‘D-de spiegel...’ stotter ik. Mama kijkt me met natte ogen aan. ‘Mama, wat is er mis met mij?’ vraag ik snikkend.

Ze slaat haar armen om me heen en we bewegen heen en weer, op mijn bed, in mijn kamer. Mama heeft geen bloed op haar kleren en ik heb geen bloed op mijn jurkje. Ik voel me rustiger worden nu ik weet dat alles goed komt. Ik vertrouw mama. Zij weet wat goed voor me is. Ze heeft opa ook beter gemaakt.

Mama zegt dat het een spiegnose is omdat ik een ziekte heb met een moeilijk woord. Sgisovreen. Dat heb ik volgens opa gekregen omdat ik op sgikkeldag ben geboren, en daarom ben ik onzichtbaar. Maar de medicijnen maken mij beter. Net zoals opa beter is geworden. Ik lijk op opa, zegt mama altijd. Opa die ook op sgikkeldag is geboren.

‘Met de pil word ik beter, toch mama?’

Ze knikt en kust mijn haren. ‘Ja liefje, met de pil worden de psychoses minder.’ Mama wrijft een paar tranen van haar wangen weg en zegt: ‘Voor mama is het ook niet leuk, Tina. Maar je wordt beter. Dat beloof ik je. Mama zorgt ervoor dat je beter wordt.’

Ik draai me om naar de spiegel naast mijn kast. Ik zie mezelf en mama en ik glimlach. Ik besta.

Chinouk Thijssen werd in 1983 in Rotterdam geboren. Begin 2009 kwam haar debuutthriller 'Liefdesduivel' uit, gevolgd door de columnbundel 'Hopeloze prinses'. In 2011 schreef ze de Thriller on Demand voor VrouwenThrillers.nl, waarvan het e-book 'Eindeloos' gratis te downloaden is. Chinouk werkt fulltime als freelance redacteur en schrijfster. www.chinoukthijssen.nl

De mensen van hiernaast

Christa Graafland

Ik word wakker van gefluister en een krakende vloer. Sinds een paar weken hoor ik steeds weer dezelfde geluiden, nu eens midden in de nacht, dan weer 's ochtends vroeg. Nooit overdag.

Het begint met een deur die in het holst van de nacht omzichtig maar toch net hoorbaar geopend wordt, daarna voetstappen op een tegelvloer en vervolgens het sluiten van de deur. Dan hoor ik het zwiepende geluid van een ladder die beklommen wordt, het geknisper van houten planken, gefluister en een ingehouden zenuwachtig lachje. Daarna is er alleen nog het zachte gepraat en de krakende vloer. Nooit kan ik verstaan wat er gezegd wordt, maar de geluiden aan de andere kant van de muur intrigeren me en irriteren me tegelijk. Het gefluister houdt me bezig, meer dan ik wil toegeven.

Joris zegt dat ik het me verbeeld, maar hij slaapt gewoon overal doorheen. Het gaat me net iets te ver om hem wakker te maken op de vroege tijdstippen dat ik niet meer kan slapen, maar anders – daar ben ik van overtuigd – zou hij de geluiden ook horen.

Toen we dit huis kochten heb ik me niet gerealiseerd dat het zo gehorig zou zijn, noch dat de buurman langdurig logees zou hebben. Ze zijn meestal heel stil en

eigenlijk heb ik er niet echt last van, maar ik vind het toch een beetje raar. Je ziet ze namelijk nooit.

Het gefluister ebt weg en de planken kraken niet meer. Naast me draait Joris zich naar me toe en opent langzaam zijn ogen.

‘Hoi Loes. Je bent al wakker.’

Ik knik en buig me naar hem toe voor een ochtendkus, waarop hij me tegen zich aan trekt en vraagt of ik lekker geslapen heb.

‘Totdat de burens zich roerden, ja.’

‘Als je er last van hebt, moeten we Ronald er een keer op aanspreken.’

‘Zo erg is het nou ook weer niet. Maar ik blijf het raar vinden dat hij elk jaar vanaf half januari een week of zes gasten heeft die we nooit zien. Ze komen niet en ze gaan niet. Of eigenlijk ...’

Joris streelt mijn haar en hals en laat zijn handen dan verder glijden over mijn lichaam. Hij is duidelijk niet geïnteresseerd in mijn verhaal. Ik probeer me nog even te verzetten tegen de opwinding die zijn aanrakingen teweeg brengen, maar dat is een bij voorbaat verloren strijd.

Na onze uitgebreide vrijpartij is Joris weer in slaap gevallen. Ik lig op mijn rug na te genieten tot ik me realiseer dat als wij de burens kunnen horen, zij op hun beurt ons ook zullen horen. Het ontlokt me een beschaamd lachje, wat Joris opnieuw doet ontwaken.

‘Laat me meegenieten.’

‘Ik zag ineens voor me hoe ze hiernaast naar ons zitten te luisteren. Wat moeten ze wel niet denken!’

‘Misschien vinden ze het wel leuk om voor luistervink te spelen.’

‘Toch is het gek, vind je niet? Het klinkt steeds maar alsof er een aantal mensen hiernaast bivakkeert, maar zien doen we nooit iemand. Nou ja, Ronald dan, en die oudoom van hem, Gerrit de Vos. Verder komt er nooit iemand.’

‘Dit huis was vroeger van je opa, toch? Zou die oude De Vos toen ook al hiernaast gewoond hebben?’

‘Ik zou het echt niet weten, Joris. En het huis was niet van mijn opa, hoor, hij heeft er alleen in de oorlog een tijdje gewoond.’

‘Heb je het wel eens met de buurman over je opa gehad?’

‘Ik ben er een paar keer over begonnen, maar De Vos reageerde er niet op. Misschien is hij het vergeten of heeft hij mijn opa inderdaad nooit gekend. Het is ook al zo lang geleden en het waren bepaald geen prettige jaren.’

Altijd als ik aan die noodlottige periode denk, bekruipt me een verdrietig gevoel. Mijn oma verbleef in die tijd elders, maar was al in verwachting van mijn vader. In 1944 is opa door de bezetter opgepakt en gefusilleerd. Onze familie heeft nooit geweten wat er precies gebeurd is en in de archieven is er geen documentatie over te vinden.

Ik sta op, trek mijn ochtendjas aan en loop naar het raam dat uitkijkt op de straat aan de voorkant van het huis.

‘En ja, hoor, daar hebben we meneer Van ’t Hout ook nog.’

‘Dat meen je niet.’ Binnen twee seconden staat Joris naast me te kijken naar de man die ik de laatste dagen regelmatig tegenover onze voordeur zie posten.

‘Wat moet die kerel hier toch?’

‘Hij heeft vast spijt dat hij ons het huis verkocht heeft,’ veronderstel ik.

‘We wonen hier al bijna vier jaar, dus dan zou hij daar rijkelijk laat mee zijn.’

‘Misschien ligt er nog een of andere schat in de voortuin begraven.’

‘Of hij is gewoon vreselijk verliefd op je, Loes,’ lacht Joris.

‘Of op jou,’ grap ik terug.

Voordat ik Joris kan tegenhouden heeft hij het raam opengegooid en roept hij naar buiten: ‘He, Marcel, leuk dat je langs komt. Ik schiet even wat aan en dan kom ik naar beneden. Je hebt toch wel tijd voor een kop koffie?’

‘Kwam je zomaar voorbij of moest je in de buurt zijn?’ vraag ik, terwijl ik Marcel een gevulde koek presenter. Zijn hand blijft boven het schaalje zweven terwijl zijn ogen afdwalen. Ik volg zijn blik naar de oerlelijke nepschouw die zo hoog is dat je gemakkelijk voorovergebogen in de nis zou kunnen staan.

‘Die gaat er volgende week uit,’ zeg ik enthousiast. ‘Hadden we al veel eerder moeten doen, natuurlijk, maar het is er nooit van gekomen. Zat dat ding er trouwens al in toen jullie het huis kochten?’

Hij knikt vaag en pakt een koek.

‘Wij hebben indertijd besloten hem niet weg te halen. Dat leek ons... beter.’

Joris en ik zijn het er altijd al over eens geweest dat Marcel een rare snuiter was en deze opmerking sterkt ons in dat idee.

‘Nou, wij hebben 29 februari vrij genomen om dat ding er uit te slopen.’ Verbeeld ik het me of schrikt hij van mijn woorden?

‘Op schrikkelidag? Waarom uitgerekend dan?’

‘Zo maar, niet ergens speciaal om. Het leek ons een goed moment.’

Ik zie hoe zijn hand trilt als hij zijn koffiebeker pakt.

‘Maar hoe kwam je hier zo verzeild, Marcel?’ vraagt Joris quasi nonchalant.

Er is even een ongemakkelijke stilte, dan zegt Marcel: ‘Ik vroeg me af..., horen jullie...’ Hij kijkt ons wat gegeneerd aan.

‘Joris niet,’ zeg ik. ‘Ik wel.’

Marcel verschiet van kleur.

‘Echt? Ze zijn er weer?’

Ik knik. ‘Ja, hoor, van half januari tot eind februari heeft Ronald altijd logees, al zo lang als we hier wonen. We zien ze niet, Joris hoort ze niet, ik wel. Weet jij soms wie het zijn?’

Marcel schudt zwijgend zijn hoofd.

‘Ik denk dat het illegale Polen zijn. Of nee, dat kan natuurlijk niet meer,’ zegt Joris grinnikend.

‘Heb jij het er wel eens met Ronald over gehad?’ Ik kijk Marcel onderzoekend aan, maar die kijkt weg.

‘Nou? Marcel? Wat kijk je nou de andere kant op, man. Heb jij er met Ronald over gesproken of niet?’

Joris is opgehouden met grijnzen en begint nu lichtelijk geïrriteerd te raken. ‘Of is het soms die gekke oom van hem? Maakt hij die gekke geluiden? Die oude man is toch een beetje kierewiet?’

‘Niemand weet het.’

‘Hoezo, niemand weet het. Wat is dat nou weer voor een rare opmerking. Kom op, Marcel, voor de draad ermee. Als het De Vos is, dan moet die man misschien opgesloten worden.’ Ik probeer de regie over het gesprek terug te krijgen voordat er ruzie ontstaat, maar als ik Marcel zo zie draaien op zijn stoel heb ik bijna medelijden met hem.

‘Ronald weet niet wie het zijn,’ fluistert Marcel. We kijken hem allebei verbaasd aan. Hij schudt opnieuw zijn hoofd. ‘Hij weet het echt niet. Maar het is niet De Vos, zoveel is wel zeker. Het zijn vreemden.’ Het laatste woord kan ik maar ternauwernood verstaan, zo zacht komt het over zijn lippen.

‘Dus hij heeft gasten over de vloer en hij kent ze niet. Elk jaar weer, gedurende een week of zes. Maak dat de kat wijs!’ sneert Joris.

Marcel lijkt pijnlijk getroffen door Joris’ harde woorden en zegt dan zachtjes: ‘Dat is ’t ’m nou juist. Ze

zijn niet bij hem in huis. En niet hier. Maar toch lijkt het zo.'

'Bedoel je dat het hier spookt?' griezel ik gemaakt.

'Er is in elk geval iets. En het wordt nog erger. Eind van de maand is het 't ergst.'

'Erger? Nee hoor, op 1 maart zijn de logees van Ronald weg en dan is alles weer normaal.'

Marcel kijkt ons afwisselend aan, werpt nog een nerveuze blik op de schouw en schuift dan weer ongemakkelijk op zijn stoel.

'Dan wel,' mompelt hij, zijn ogen neerslaand. 'Maar tot die tijd ...'

Op dat moment heeft Joris het helemaal gehad met onze bezoeker. 'Nou, Marcel, het was leuk dat je er was, maar we hebben nog meer te doen vandaag. Tot ziens en doe vooral de groeten aan je vrouw.'

Ik sta tegelijk met Marcel op en loop met hem mee de gang in.

'Ik heb echt geen last van de burens, hoor,' zeg ik vergoelijkend. 'Het is alleen zo vreemd dat je ze wel hoort maar niet ziet.'

'Loes, je weet niet wat je zegt. Er is daar niemand, behalve Ronald en de oude man. En wat Joris ook zegt, het is echt niet De Vos die je hoort. Zorg alsjeblieft dat je op schrikkel dag weg bent. Vertrek dinsdag en kom donderdag weer terug, dan zal alles weer rustig zijn. Maar wees in vredesnaam niet hier. 29 februari, dan is het altijd het ergste.'

Ik zeg halfslachtig dat ik zal zien wat ik kan doen, maar dat het lastig wordt omdat we dan juist willen gaan

klussen in huis. Daarop laat Marcel moedeloos zijn schouders zakken en stapt hij naar buiten.

Ik kijk hem peinzend na. Wat kan er zo bijzonder zijn aan een schrikveldag? Misschien maken de logees van hiernaast dan wat meer herrie dan andere jaren, worden ze dronken of lopen ze bloot de polonaise door ons rustige straatje. Dat zou nog eens bekijks geven!

Op de avond van 28 februari maken we de woonkamer een heel eind leeg, alleen de driezitsbank laten we nog even staan. Daar doen we wel een stuk plastic overheen als we beginnen met het slopen van de schoorsteenmantel. Als die er uit is, kunnen we de achterliggende wand laten stuken, het plafond en de kozijnen schilderen en de houten vloer schuren en lakken. We hebben allebei een paar dagen vrij genomen om zoveel mogelijk achter elkaar door te kunnen werken. Aan het eind van de avond ben ik doodmoe van het gesjouw en val dan ook als een blok in slaap. Ik ben zo moe dat ik zelfs niet merk dat Joris kort na mij naar bed komt.

Om half vijf word ik plotsklaps wakker. Het lijkt alsof er in het buurhuis een deur wordt ingebeukt. Ik schiet overeind. Dreunende voetstappen vermengen zich met harde, afgemeten woorden die ik niet kan verstaan. Ik maak me op om boos tegen de muur te slaan als opgewonden stemmen overgaan in gekrijs en gehuil. Ik sla mijn handen over mijn oren om het angstaanjagende geluid buiten te sluiten. Joris is ook wakker geworden en kijkt verwaasd om zich heen. Hij pakt mijn handen vast en trekt ze naar zich toe.

‘Loes, wat is er? Heb je een nachtmerrie?’

Het is stil aan de andere kant van de muur.
Ongelooflijk.

Ik ril over mijn hele lichaam en klem me aan Joris vast.

‘Heb je echt niets gehoord?’

‘Ik hoorde je gillen en huilen. Daar werd ik wakker van.’

‘Dat was ik niet. Dat waren de mensen van hiernaast.’

Hij drukt me tegen zich aan.

‘Stil maar liefje, je hebt het allemaal gedroomd. Kom, we gaan even wat drinken, dan kun je straks weer lekker slapen.’

Hij slaat het dekbed terug en stapt uit bed. Ik volg hem gedwee naar beneden. In de woonkamer knip ik het licht aan, terwijl Joris een kop thee voor ons beiden maakt. We zitten net naast elkaar op de bank als er vanuit het buurhuis een hysterische uithaal klinkt, gevolgd door een doffe klap. Vanachter onze schouw schreeuwt iemand een bevel. Er is geschuiffel van voeten, het zwiepende geluid van de ladder, het gestamp van laarzen op de tegelvloer.

Joris hoort het nu kennelijk ook, want hij vliegt overeind.

‘Wat ga je doen?’

‘Wat dacht je. Ik ga die gek van hiernaast de waarheid vertellen. Dit kan toch niet zo.’ Hij stormt door de gang naar buiten, met mij in zijn kielzog. Allebei op pantoffels en met een jack over onze

pyjama's moeten we een vreemd stel vormen als we van ons eigen huis naar dat van Ronald lopen. Er brandt geen licht binnen, maar Joris drukt op de bel en bonkt op de deur. Bijna meteen vliegt de voordeur open. Ronald staat geheel gekleed in het ganglicht. Hij ziet er slecht uit.

Even later zitten we met een kop koffie aan de keukentafel. Gerrit de Vos is ook aangeschoven. Net als Ronald is hij helemaal aangekleed, waardoor ik me in mijn nachtkleding des te ongemakkelijker voel.

'Dus jullie horen het ook, maar jullie denken dat het bij ons vandaan komt,' concludeert Joris nadat Ronald zijn verhaal heeft afgestoken.

'Ja, elk jaar horen we dezelfde geluiden, altijd in dezelfde periode. Het is net alsof er bij jullie dan meer mensen zijn dan alleen jullie tweeën. Maar daar raak je aan gewend. En misschien zelfs wel een beetje aan gehecht. Maar eens in de vier jaar, op 29 februari, dan breekt er hiernaast, bij jullie dus, paniek uit. Het is verschrikkelijk om te horen, het gegil, het gejammer.'

'Het gebeurt niet in ons huis, maar hier,' zeg ik. 'Bij jullie op zolder, denk ik.'

'Ze zijn hiernaast.' Het is het eerste wat ik De Vos hoor zeggen. Hij wijst in de richting van onze woning.

'Nee hoor, niet hiernaast,' ontken ik gehaast, terwijl Ronald zijn hand op de arm van zijn oudoom legt.

'Dat zegt hij elke keer, trek je er maar niets van aan. Als je wilt kun je ons hele huis doorzoeken, maar ik zweer het je, je zult niets vinden. Net zo min als wij toen bij Marcel. Bij jullie dan nu.'

Ik denk dat ik hem geloof, hij lijkt zo ontwapenend eerlijk en zo zorgzaam voor de oude man. En tot nog toe hebben we aan hem steeds een goede buurman gehad.

De Vos staat op en loopt de keuken uit. Terwijl ik aanstalten maak om terug naar huis te gaan, vraagt Joris aan Ronald: 'Weet je zeker dat het niet je oudoom is die al die herrie maakt?'

Ronald schudt zijn hoofd. 'Daar steek ik m'n hand voor in het vuur. Oom Gerrit heeft ze niet allemaal meer op een rijtje, maar hij is zeker niet degene die deze consternatie veroorzaakt.'

'Wat is er eigenlijk met hem aan de hand? Hij lijkt me niet dement,' zeg ik.

'Hij heeft nogal wat meegemaakt rond de oorlog. Wat precies weet ik niet, daar is altijd geheimzinnig over gedaan.'

'Is hij soms fout geweest?' vraagt Joris ongegeneerd.

Ronald trekt een pijnlijke grimas. 'Ik heb echt geen idee. Maar het zou me tegenvallen van de oude man.'

Op dat moment komt De Vos weer binnen. Zijn ogen staan helderder dan eerder. Hij steekt zijn hand omhoog en zegt: 'Jouw opa,' hij wijst nu naar mij, 'heeft ze binnen gehaald, maar hij wist niets van ze.'

De Vos gaat weer aan tafel zitten en vervolgt: 'Misschien is het dat wel waarom ze zich nog steeds laten horen. Ze zijn naamloos gekomen en ze zijn naamloos vertrokken. Alsof ze nooit hebben bestaan.'

'Wie bedoelt u? En wat weet u van mijn opa?'

De oude man kijkt me wezenloos aan. Ik probeer het nog maar eens.

‘Over wie gaat dit? En wat heeft mijn opa ermee te maken?’

Maar De Vos is al weer in zijn eigen wereld verzonken en zwijgt.

‘Het heeft geen zin om verder aan te dringen, Loes, het pijnigt me. Als hij weer een keer helder is zal ik er nog eens naar vragen. Ik denk dat we nu beter allemaal kunnen gaan slapen.’

‘Denk je dat ze weg zijn?’ Mijn vraag verbaast mezelf. Ronald heeft geen logees en wij ook niet en toch denk ik dat er ergens in onze woningen mensen zijn. Of geesten, spoken zo je wilt. Het is allemaal de schuld van die seniele oude man met zijn rare opmerkingen.

‘Ja, het eindigt op schrikkelidag altijd op hetzelfde tijdstip. Iets na half vijf. Jullie kunnen gerust nog even naar bed.’

Na nog een paar onrustige uurtjes staan we ’s ochtends iets later op dan gepland. De gebeurtenissen van de afgelopen nacht verdringen we allebei naar de achtergrond, dat is gemakkelijker dan er een verklaring voor te zoeken.

We ontbijten en douchen in rap tempo en dan gaan we gauw aan de slag om de schouw af te breken. We beginnen met de bovenkant, die vrij simpel te verwijderen is. Daarna storten we ons op de zijanten, maar die zijn degelijker gebouwd dan ze er uit zien. We

slaan met hamers en wrikken breekijzers tussen de stenen en dat geeft met name heel veel stof. Als de zijkanten voor het grootste deel verwijderd zijn blijft alleen een grote plaat in de nis over. De plaat wordt op zijn plek gehouden door schuifjes aan de boven- en onderkant en is met deurscharnieren aan de muur bevestigd.

‘Wist jij dat?’ vraag ik, waarop Joris ontkennend zijn hoofd schudt.

‘Nee, en dat was van buitenaf ook niet te zien. Eerlijk gezegd heb ik er nooit aan gedacht om die nis van dichtbij te bekijken.’ Hij schuift de grendels opzij en draait de plaat langzaam naar zich toe. Een stroom muffe lucht komt naar binnen.

Ik wring me naast Joris om te kijken wat er achter de plaat is en zie een groot gapend gat waarachter de onderste treden van een houten ladder zichtbaar zijn op een tegelvloertje.

Gewapend met zaklantaarns glippen we door de opening en gaan we de achterliggende ruimte binnen.

‘Wat is dit in godsnaam voor iets?’ zegt Joris, verbaasd om zich heen kijkend. We staan in een gang die zich naar de straat toe verbreedt tot ongeveer anderhalve meter; naar achteren toe loopt hij uit in een punt.

‘Volgens mij noem je zoiets een slopje. Vroeger zal het aan de straatkant open zijn geweest. En daar heeft een deur gezeten.’ Ik laat mijn lamp op de muur van het buurhuis schijnen waar je goed kunt zien dat er een manshoge rechthoekige opening dichtgemetseld is.

Joris zet voorzichtig een voet op de ladder en klimt dan behoedzaam naar boven. Het zwiepende geluid komt me bekend voor. Ik huiver, maar klim dan toch maar achter hem aan naar een piepklein zoldertje. Daar vinden we wat kleding, een paar halfvergane dekens en matrassen, wat eetgerei en een zinken emmer. De vloerplanken kraken onder onze voeten. Er is hier geen elektrisch licht, geen raam dat open kan, geen verwarming. Alleen een paar vierkante meter waarop kennelijk meerdere mensen langere tijd hebben doorgebracht. Met mijn zaklamp verlicht ik de ruimte en loop voorzichtig naar het achterste gedeelte. Alsof iemand me de weg wijst tast ik rond tot ik tussen twee balken ingeklemd datgene vind waarvan ik niet wist dat ik het zocht.

We zitten weer bij Ronald en zijn oudoom in de keuken. Het schriftje dat ik op de schuifzolder heb gevonden ligt voor ons op tafel. Gerrit de Vos knikt regelmatig instemmend terwijl ik de geschiedenis van de zolder en haar tijdelijke bewoners voorlees, zoals die in 1944 door Harriët, een van de onderduikers, is opgeschreven. Ze heeft iedereen, inclusief mijn opa, met naam en toenaam beschreven.

Uit haar verhaal blijkt dat opa in overleg met De Vos het slopje aan de voorkant heeft laten dichtmetselen, evenals de toegangsdeur vanaf de kant van de burens, zogenaamd omdat het er altijd zo'n rotzooi was van inwaaiende bladeren en uitwerpselen van dieren. In werkelijkheid heeft opa er een zoldertje in gemaakt

waarop hij in het geheim Joodse kinderen heeft ondergebracht.

De Vos had hier wel een vermoeden van, maar heeft er altijd zijn mond over dicht gehouden, zegt hij. Ik wil hem wel geloven. Hij heeft de hele geschiedenis jarenlang verdrongen, maar nu komt alles weer terug. Hij heeft er geen idee van wie mijn opa en de kinderen verraden heeft; in deze kleine gemeenschap wisten of vermoedden ongetwijfeld meer mensen wat er gaande was op het zoldertje. Feit is dat er op schrikkelidag 1944 een inval door de Duitsers was, om half vijf 's ochtends. Met veel machtsvertoon werden ze allemaal opgepakt. Opa werd terechtgesteld en de kinderen werden naar de kampen gestuurd, waarna er nooit meer iets van ze vernomen is. De doorgang van ons huis naar het slopje werd afgesloten en is tot vandaag niet meer open geweest.

Ik ben geneigd te denken dat De Vos gelijk had met zijn opmerkelijke conclusie vanochtend: dat het spoken misschien ophoudt nu de namen van de kinderen bekend zijn. Ik hoop het in elk geval.

Christa Graafland (1958) schrijft in diverse genres: spanning, magisch-realisme en humor en haar inzendingen hebben de shortlist van verschillende schrijfwedstrijden gehaald. Verhalen van Christa's hand zijn o.a. te vinden in de bundels 'Misdad in het kort', 'Debutanten zonder vluchtplan', 'Onverwacht' en 'Een bundeltje kerstverhalen'.

Stichting Læters

VrouwenThrillers.nl is een onderdeel van Stichting Læters. Deze stichting is opgezet om het lezen in de ruimste zin van het woord te bevorderen. Naast het bieden van informatie op onze websites voor een specifieke lezersgroep, willen we ook een opstapje zijn voor beginnende schrijvers binnen bepaalde genres, in de hoop dat ook hun verhalen de weg vinden naar een lezerspubliek.

Naast **VrouwenThrillers.nl** zijn we ook actief met de volgende websites:

FreEbooks.nl

FreEbooks.nl is het startpunt voor mensen die zoeken naar gratis en goedkope (maximaal 5 euro) Nederlandse e-books.

MagicTales.nl

MagicTales.nl is een boekensite met informatie over de combinatie van de genres Fantasy en Spirituele romans.

Bookaholics.nl

Bookaholics.nl is een boekensite voor en door echte vrouwen, met informatie over voornamelijk non-fictie boeken in de genres Waargebeurd, Columnbundels en Zelfhulp.

Wil jij, net als wij, zelf je manuscript of verhalenbundel uitgeven, bezoek dan ons self-publishing platform:

bookaholics.mijnbestseller.nl